

Chàng trai trong hoa hướng dương

Contents

Chàng trai trong hoa hướng dương	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	6
3. Chương 05-06	13
4. Chương 07-08	19
5. Chương 09-10	26
6. Chương 11-12(kết)	30

Chàng trai trong hoa hướng dương

Giới thiệu

Mùa xuân, La Tiểu Sanh gieo xuống một hạt giống. Cho đến mùa hè cô thu hoạch được một chàng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-trong-hoa-huong-duong>

1. Chương 01-02

Trời tháng hai, gió nhẹ chợt lướt qua, tiết trời ấm áp, trong không khí còn nhàn nhạt mùi hương của cỏ mới.

La Tiểu Sanh đi dọc theo bờ ruộng quanh quanh co co, bước chân lảo đảo, không chỉ bởi vì hơn hai giờ ngồi xe xóc nảy mà hơn hết là tối hôm qua cô say rượu.

Tối hôm qua là ngày vui của Tần Phong cùng Giang Vân, cô đi tới đó nhưng là ngồi ở góc khuất nhất.

Từ năm thứ nhất đại học đến bây giờ, suốt năm năm La Tiểu Sanh đã thầm mến người đàn ông này. Cô vẫn tưởng rằng có thể như thế thầm yêu anh, giống như trên phim ảnh đã nói cho chúng ta biết được rằng: thầm mến cũng là một loại yêu say đắm, so sánh ra thì sẽ vĩnh viễn cũng không lo thất tình.

Nhưng mà La Tiểu Sanh phát hiện mình đã sai lầm rồi, quá sai là đằng khác.

Khi lần đầu tiên cô thấy hai người đó sóng vai đi cùng một chỗ, khi tận mắt nhìn thấy tay bọn họ đan vào nhau, khi cô trong lúc vô tình trông thấy họ ôm hôn nồng nhiệt thì lòng của cô lại có cảm giác đau thắt lại.

Cô mới phát hiện ra hóa ra thâm mến cũng sẽ có thất tình...

Nếu như nói đời người là một vở kịch thì cuộc đời của La Tiểu Sanh nhất định là một cuộc hí kịch hoang đường. Bạn tốt nhất cùng người đàn ông mình thích đến với nhau mà người trung gian lại là mình. Nhưng chính cô cũng không ngờ được, mình lại gặp những tình tiết giống như chỉ có trong tiểu thuyết như thế. Cái này thật quá máu chó đi! (quá đen đủi)

Nghĩ tới đây tâm của La Tiểu Sanh không khỏi cảm thấy buồn bực, thừa dịp bọn họ còn chưa phát hiện ra mình thì cô đã lấy cớ rời khỏi buổi tiệc.

Ban đêm đầu xuân, gió mang theo sự lạnh lẽo, tạt vào mặt, thổi tan hết sự lúng túng còn sót lại của La Tiểu Sanh khi chạy ra, nhưng lại không thổi tan được sự khó chịu hờn dỗi tích tụ trong lòng cô.

Cô lẻ loi đi lại trên đường, ánh đèn ne ôn lập lờ không phải thuộc về cô, dưới màn đêm những linh hồn nô đùa rồi đuổi bắt không liên quan đến cô, ngay cả ánh trăng sáng phía trên cao kia cũng không chiếu vào được đáy lòng của cô.

Cô đi không mục đích, bắt tri bắt giác vào một cái hẻm nhỏ, nơi đó đang có một quán cơm nhỏ, không quá đông người. Cô đi vào rồi chọn một chỗ ít người nhất mà ngồi xuống, bảo chủ quán mang tới ình hai lon bia. Cô không uống rượu bia nhưng hôm nay cô thật sự muốn đem mình uống cho thật say.

“Cháu gái trẻ ơi?” Bên tai vang lên một thanh âm trầm thấp, lúc này cô đã uống đến có chút mơ mơ màng màng, quay đầu nhìn về phía thanh âm kia, thấy một ông già lưng gù, đang run rẩy đứng ở bên cạnh mình.

“Có chuyện gì vậy?”

“Cháu có muốn mua hạt giống hoa hướng dương không?”

“Cái gì cơ?”

“Xin hỏi cháu có muốn mua hạt giống hoa hướng dương không?” Giọng nói của ông cụ vẫn như cũ, không nhanh mà cũng không chậm, chỉ là đem bọc giấy cầm trên tay quơ quơ. Lúc này La Tiểu Sanh đã nghe được rõ ràng...

Thì ra là một người xin cơm.

Cô luôn có thói quen xem những người như thế là ăn xin, có ai lúc nửa đêm như thế này mà bỗng nhiên đi tới bên cạnh người ta mà bán hạt hướng dương không? Trừ khi hắn là một tên ăn mày.

“Thật xin lỗi, cháu không cần.” La Tiểu Sanh lắc đầu, uống vào một ngụm bia, chất lỏng mang những khổ sở chất chứa theo cổ họng chảy xuống dạ dày, đem những khổ sở kia cũng trôi xuống sâu vào đáy lòng.

“Cháu gái, suy nghĩ thêm một chút được không?”

La Tiểu Sanh quay đầu lại, ông cụ vẫn chưa đi, vẫn giống như một pho tượng đất đứng ở bên người cô, bọc giấy kia vẫn còn cầm ở trong tay, ánh mắt đục ngầu không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào La Tiểu Sanh.

Cô bỗng nhiên sinh lòng trắc ẩn, đã trẻ thế này rồi mà một ông cụ già như vậy còn phải đi ra ngoài ăn xin...

La Tiểu Sanh dù sao cũng là người mềm lòng, “Được rồi, bao nhiêu tiền vậy ông?”

“Năm mươi đồng”

“Cái gì? Một bọc hạt giống hoa mà năm mươi đồng? Ông ăn cướp sao?” La Tiểu Sanh kêu lên kinh ngạc.

“Cháu gái à, đây không phải là hạt hoa hướng dương bình thường, đây là một bao hạt giống thần kì.” Ông cụ kia từ từ nói, không một chút bối rối.

“Hạt giống thần kỳ? Nó có thể cho ra tiền sao?”

“Nếu thứ trong lòng cháu muốn nhất chính là tiền, nó có thể xuất ra tiền”. Ông cụ nói với giọng cực kỳ nghiêm túc.

La Tiểu Sanh bật cười, “ý ông nói là cháu nghĩ muốn cái gì thì nó có thể cho ra cái đó sao?”

“Đúng”. Ông lão trịnh trọng gật đầu.

“Nói giỡn...” La Tiểu Sanh lắc đầu bất đắc dĩ, “Nếu như cháu nói thứ cháu nghĩ muốn có là một người đàn ông thì sao? Nó có thể cho ra được không?”

“Nếu như cháu thật lòng muốn, nó có thể cho ra thứ đó”.

Truyện cười a, truyện cười đây mà.

Hiện tại La Tiểu Sanh đã biết rõ, ông già này căn bản không phải là ăn xin, mà rõ ràng là một người điên...

Cô quay đầu, tiếp tục uống bia của mình, không đáp lại ông cụ nữa.

Cô uống một lon rồi lại một lon, cho tới khi trên bàn chất đầy toàn vỏ lon bia nhưng sự khó chịu thì vẫn còn đây.

Cô ngẩng đầu đang muốn kêu bà chủ mang tới hai lon bia nữa, cô bỗng nhiên sững sốt, ông cụ vẫn đứng cách đó không xa, trong tay vẫn như cũ cầm bọc giấy kia, cứ ngó chừng cô mà đến cả nháy mắt cũng không nháy mắt, giống như có thể nhìn thấu nội tâm của cô.

Trong thoáng chốc, đột nhiên cô cảm thấy chột dạ, cảm giác tội lỗi không ngừng dâng lên.

Chỉ sợ đối phương là một người điên nhưng dù sao đó cũng là một ông già, cứ đứng thế kia thì thật sự không thể nào không nói.

“Ông tới đây đi”. Cô hướng ông cụ ngoắc ngoắc tay, ánh mắt mơ màng, “Cháu mua, năm mươi đồng đúng không?” Cô móc trong cặp thật lâu, rốt cục lấy ra một tờ 50 nhân dân tệ mới tinh. “Đây! Năm mươi đồng.”

Ông già nhận lấy tiền, sau đó đem gói giấy trắng đang cầm trong tay nhét vào tay cô. “Cháu gái, hy vọng cháu có thể biết thứ mình muốn là gì?”. Ông cụ vừa nói vừa chậm rãi xoay người rời đi.

Cô nhất định là điên rồi! La Tiểu Sanh nói với mình như vậy nhưng lại bỏ ra tận năm mươi đồng để mua một gói hạt giống, đây cũng chính là tiền cô cực khổ bán tranh mới có được.

Thôi, thôi. Tối nay cái gì cũng đã không bình thường. Bắt đầu từ lúc cô quyết định tham gia hôn lễ của Tần Phong, cô chưa có lúc nào bình thường cả, so với việc cô ngu ngốc đem tác hợp Tần Phong với Giang Vân thì bỏ năm mươi đồng ra mua một gói hạt giống có là gì. Cô tự an ủi mình như vậy, thuận tay đem gói giấy trắng kia ném vào cặp da, sau đó lại bắt đầu mua bia...

La Tiểu Sanh rốt cuộc quên mất, mình sao mà đi được khỏi quán cơm nhỏ đó, dù sao đợi đến lúc ý thức có chút rõ ràng thì cô đã ngủ ở bên trong căn hộ của mình, đầu tóc tán loạn, quần áo xộc xệch, cả người đầy mùi bia.

“La Tiểu Sanh! Người đúng là một tiểu quỷ nhất gan!” Cô hướng về hình ảnh của mình ở trong gương hét to, cô nghĩ muốn khóc to một trận nhưng là cô khóc không nổi. Từ nhỏ đến lớn, La Tiểu Sanh không cảm giác được mình là một đứa bé kiên cường. Cô yếu đuối, nhất gan, không ngừng dao động nhưng cô chưa từng khóc. Cũng không phải là bởi vì cô không muốn khóc mà do cho tới tận bây giờ cô vẫn không biết phải làm thế nào mới có thể khóc được. Thậm chí cô còn hoài nghi mình không có tuyến nước mắt.

“Ông trời ơi! Tại sao hết lần này đến lần khác người đối với tôi không công bằng như vậy? Tại sao?” Cô hướng ra ngoài cửa sổ hô to. Phía dưới là thành phố đông nghịt xe cộ, tiếng còi xe ô tô lẫn át hết cả tiếng kêu gào của cô.

“Cả nói cũng không cho tôi nói nữa...” Mắt của cô từ từ ảm đạm dần.

Từ lúc tốt nghiệp cho tới bây giờ, cô đã có đủ xui xẻo rồi, không tìm được công việc, tranh cũng không bán được, cuối cùng ngay cả trụ cột tinh thần duy nhất là Tần Phong cũng kết hôn. Cô quả thật không biết còn ai có thể xui xẻo hơn mình?

“Về quê giải sầu đi”. Bạn tốt của cô, Sở Sở chính là người đã nói những lời này.

La Tiểu Sanh tiếp nhận đề nghị của bạn, cái thành phố này không cần cô vậy thì cô rời đi...

Trốn tránh? La Tiểu Sanh không nói rõ được, dù sao cô cứ như vậy lên chiếc xe bus duy nhất dẫn về quê. Con đường đất bùn, xóc nảy này cô đã bao nhiêu năm rồi không đặt chân tới.

Cô mang theo bên người chỉ một túi hành lý đơn giản, còn có cái bản vẽ đã đi theo cô suốt năm năm.

Phòng của cô ở quê là do bà ngoại đã qua đ

ời để lại cho, bà ngoại lúc còn sống rất thương yêu đứa cháu gái này, thời thơ ấu của cô cơ bản cũng là trải qua trong cái thôn nhỏ này. Sau đó cô cùng cha mẹ lên thành phố, sau nữa do công việc của cha mà nhà cô lại phải dời tới một thành phố khác xa hơn nữa. Cô đã ở cái thành phố xa xôi đó học tiểu học, trung học, đến tận lúc thi đại học cô mới nhớ tới cái thành phố này.

Đến lúc cô thường xuyên đến thăm bà ngoại thì bà đã già rồi. Ba năm sau, bà ngoại rốt cục ra đi, đem tài sản duy nhất để lại cho cô.

Trên bờ ruộng, La Tiểu Sanh đi từng bước từng bước, đây vốn là mùa cỏ mọc xanh mơn mớn, cũng là mùa chim oanh bay lượn. Nơi này có thời thơ ấu quen thuộc nhất của cô, trong không khí của nơi này còn lưu lại hơi thở của bà ngoại. Cô ngẩng đầu, hít một hơi thật sâu không khí trong lành của nông thôn, khuôn mặt tươi tắn hướng về phía mặt trời mùa xuân êm dịu.

La Tiểu Sanh, hãy bắt đầu lại một lần nữa đi! Cô nói với chính mình như thế.

Hết chương 1

La Tiểu Sanh cẩn thận cầm lấy chiếc chìa khóa đồng, phía trên dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của bà ngoại, tra chìa khóa vào ổ khóa ở cánh cửa sắt. Cánh cửa này đã lâu rồi không được tu sửa, sơn đỏ có chút tróc ra, rỉ sắt loang lổ từ phía dưới bò dọc lên trên, trông có chút thần bí.

Cùng với những tiếng kèn kẹt vang lên, cửa từ từ mở ra. Thứ mà La Tiểu Sanh nhìn thấy đầu tiên là cái ghế dựa cũ đã lung lay sắp đổ, được bày ở trong góc sân. Đó là cái ghế dựa bà ngoại thích nhất, vào mùa hè khi vừa ăn cơm tối xong là bà ngoại đã ra ghế ngồi hóng mát. Bà vừa nhẹ nhàng phe phẩy cái quạt, vừa kể chuyện xưa cho cô nghe. Trong ấn tượng của cô, thanh âm của bà có thể làm cho người khác cảm thấy an lòng...

Cô tới nơi này là để điều chỉnh lại tâm tình, bằng cách nhớ lại kỷ ức tốt đẹp nhưng cũng mang theo sự thương cảm nhàn nhạt. Cô vội đem ánh mắt rời đi, xách hành lý vào trong phòng.

Đằng sau cánh cửa gỗ, không khí có phần cổ kính, giống như một cái hộp từ lâu đã bị bụi phủ đầy, bỗng nhiên mở ra nên có thể dễ dàng thấy được những hạt bụi li ti từ bên trong trào ra, giống như đang hoan nghênh cô tới.

La Tiểu Sanh để hành lý xuống, nhanh chóng mở cửa ra, lần cuối cô tới đây cũng đã là chuyện của một năm rồi trước rồi. Hôm nay đôi mắt nhìn lại, trên mặt bàn hay trên tủ gỗ đã tích một tầng bụi thật dày, các góc nhà còn treo cả mạng nhện. Lúc ánh mặt trời chiếu vào, xuyên qua mạng nhện thậm chí có thể thấy được cả bụi bẩn.

Bên ngoài quét dọn khá dễ dàng nhưng ở trong phòng cùng gác xép thì thật là phiền toái, phải đem hết đồ đạc dụng cụ ra mới có thể quét dọn được, hơn nữa từ nhỏ La Tiểu Sanh đã là người chậm chạp, cô vừa thu dọn vừa nhớ lại quá khứ. Nếu thấy những đồ chơi hồi bé, còn có thể loay hoay nghịch một lúc lâu. Đợi cả phòng thu dọn xong, mặt trời cũng đã xuống núi.

“Mệt chết đi được!” Cô đặt mông ngồi lên ghế, đột nhiên có cảm giác đói bụng. Nhớ tới trong túi có bánh bích quy buổi sáng ăn còn dư, cô vội đi tìm nhưng không thấy vì thế liền đổ hết toàn bộ đồ ở trong túi ra.

Ánh mắt bỗng nhiên đụng vào một gói giấy màu trắng. “Đây là thứ gì nhỉ?”

La Tiểu Sanh cầm gói giấy, suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên nhớ ra, đây không phải là hạt hoa hướng dương đem đó cô đã tiêu mất năm mươi đồng để mua hay sao? Vừa nghĩ tới, La Tiểu Sanh lại bắt đầu cảm thấy đau lòng.

Cô không phải là người keo kiệt, nhưng thật sự là cô không giàu có gì. Đặc biệt với một người học mỹ thuật, một thân một mình đến thành phố này, kinh tế càng ngày càng trở nên túng quẫn. Nhớ năm đó cô không nghe theo lời khuyên của cha mẹ, cố ý lựa chọn con đường này, là hăng hái như thế nào! Mang những giấc mơ, hoài bão giống như bao thanh niên khác, trong đầu cô tất cả đều là tốt đẹp...

Song đã nhiều năm như vậy, cô nuôi chí trở thành một đại họa sĩ trẻ giống như Van Gogh, Monet thì giờ đây trở thành một cô gái thất nghiệp chỉ cần có thể bán ra một bức tranh là đã cảm thấy hài lòng rồi. Vận mệnh đúng là đang đùa giỡn cô.

Thở dài một hơi, La Tiểu Sanh bắt đầu mở gói giấy màu trắng trị giá năm mươi đồng kia ra.

Một lớp giấy, hai lớp giấy, ba lớp giấy...

Đến lúc lớp giấy cuối cùng được mở ra, La Tiểu Sanh chợt thấy buồn cười, một hạt hoa hướng dương tro trọi nằm ở giữa tầng tầng lớp lớp giấy trắng, thật sự là trào phúng nha.

Năm mươi đồng mới mua được một hạt hoa hướng dương. Cô vừa bực mình vừa buồn cười, có có cảm giác khóc không ra nước mắt, tóm lại tâm tình phức tạp đến cực điểm.

La Tiểu Sanh, mình nhất định nhìn qua quá thiện lương cho nên rất hợp để người khác lừa gạt! Cô tự an ủi mình như vậy, thuận tay đem đồng giấy trắng cùng với hạt hoa hướng dương kia ném vào thùng rác bên cạnh.

Nhưng mới ném đi được một lát, cô đã cảm thấy hối hận, dù gì cũng mua mất năm mươi đồng, ném đi thế này, chẳng phải là ném đi năm mươi đồng hay sao? Thật sự là không đáng cho nên cô lại ngồi xổm xuống, lấy hạt hướng dương từ trong thùng rác ra, đặt trên tay quan sát tỉ mỉ.

Chỉ thấy một hạt hoa nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, tròn trịa, giống như một đứa bé. Ý nghĩ kỳ quái xuất hiện trong đầu này làm cho Tiểu Sanh cảm thấy buồn cười, liên đới với hạt giống kia trêu ghẹo nói, “Ta đem ngươi gieo vào đất, ngươi nên nở hoa ! Nếu không năm mươi đồng của ta thật đúng là bị nước cuốn trôi rồi!” Cô vừa nói vừa đứng lên, cầm lấy hạt giống hoa đi vào trong sân, dưới ánh chiều tà, đám đất ở góc Tây Bắc nhìn qua có vẻ thích hợp.

Cô xới đất lên, đem hạt giống thả vào bên trong, sau đó nhẹ nhàng lấp lại, rồi cầm cái xẻng lên san bằng. Cô cảm giác hình như còn thiếu chút gì đó cho nên nhặt mấy cục đá mà để ở xung quanh tạo thành một cái vòng đá nho nhỏ, giống như một hoa viên nhỏ vậy.

“Thấy thế nào? Giá trị của ngươi xứng với năm mươi đồng rồi chứ?” Cô hài lòng, phúi phúi đất bám trên người, đi vào phòng.

Đêm hôm đó, một cơn mưa nhỏ tí tách tí tách rơi. La Tiểu Sanh nằm ở trên giường nhưng không tài nào ngủ được.

Cô nghe thấy ở ngoài phòng, tiếng nước mưa đánh vào trên mái ngói rớt xuống mái hiên, mang theo những thanh âm nhịp nhàng, giống như muốn đem tàn lưu lạnh lẽo của mùa đông từ trong vách tường thật dày đuổi đi...

2. Chương 03-04

Cuộc sống cứ như vậy, một ngày rồi lại một ngày trôi qua. Bắt đầu được mấy ngày, La Tiểu Sanh còn kiên trì mỗi ngày tưới nước cho hạt giống giá trị năm mươi nhân dân tệ kia, sau đó cô bắt đầu vẽ tranh, vẽ cảnh quê nên khắp nơi đều có thể thấy được cảnh vật để vẽ, dần dần cô quên luôn cả việc đó.

Ở vùng quê, sắc xuân càng ngày càng rõ rệt, là một loại cảm giác mộc mạc, tươi mát, đặc biệt đối với những người đã quen sống ở thành phố như La Tiểu Sanh mà nói, thì đây tựa như một đôi tay, trấn an nội tâm nôn nóng của cô. Cô bắt đầu thử từ bỏ Tần Phong.

Nhưng ai cũng biết muốn quên một đoạn tình cảm dài năm năm có bao nhiêu khó khăn, mỗi khi đêm khuya trog yên lặng, thanh vắng thì cô vẫn không chịu được mà lại nhớ tới Tần Phong, nhớ tới anh đối xử với cô tốt như thế nào, nhớ tới hai người giống như anh em thân thiết cùng nhau vượt qua những năm tháng kia, trong lòng tránh không được có chút cảm thán. Nếu như khi đó cô làm cho Tần Phong không nhận ra những điểm tốt của Giang Vân thì sao? Nếu như khi đó cô chủ động hơn một chút thì thế nào? Nếu như khi đó...

Nhưng bánh xe số phận không thể nào quay ngược trở lại, nó đã xoay là xoay cho nên mùa đông còn sót lại rất cục cựa cũng phải rời đi hoàn toàn. Hoa nở đỏ thắm, lá non xanh biếc, mùa xuân thật sự đã đến...

Sáng hôm nay, La Tiểu Sanh vẫn rời giường sớm như thường lệ.

Dậy sớm luôn là thói quen của cô, cũng không phải bởi vì cô không muốn ngủ, chẳng qua là trong lúc học đại học, cô vốn lấy cơ mình thường dậy sớm, thuận tiện mang giúp Tần Phong bữa điểm tâm mà thôi. Lâu ngày, nó thực sự trở thành một thói quen khó sửa.

Khí trời thật tốt, đẩy cửa ra, đập vào mặt chính là mùi thơm của cỏ non cùng hoa dại ở trong sân. Quanh năm góc sân này không có người nào trông nom nên trong góc tường, khe đá đã mọc đầy rêu xanh, nói chi khoảng đất trống hai bên con đường đá, có không ít những loài cây cô không biết tên, phía trên là màu xanh biếc, điểm xuyết những bông hoa nhỏ tinh tế, trắng vàng, hồng tím, đủ các sắc thái khác nhau.

Thấy vậy, La Tiểu Sanh thích thú, nhảy ra khỏi cửa, ngồi xổm xuống, ngắm nhìn những loài hoa dại trong sân.

Nếu nhìn kĩ, trên ngọn cỏ còn dính lại chút sương đêm, khi nắng sớm chiếu qua, giống như thấy được một thế giới trong suốt trong hạt sương nho nhỏ đó.

Cô chợt nhớ tới một đoạn thơ:

Ta đứng trên cầu ngắm phong cảnh

Người ở trên lầu đứng ngắm ta

Trăng sáng tô điểm cửa sổ ta

Ta điểm tô giấc mơ người khác.

Hiện tại cô đang ở đây ngắm nhìn giọt sương, có khi nào có người ở bên trong giọt sương đang ngắm nhìn cô không?

Cô nhin không được vì ý nghĩ kỳ quái đó của mình mà âm thầm bật cười, mình đã sớm qua cái tuổi tin vào các câu chuyện đồng thoại, tại sao trong đầu lại có thể xuất hiện ý nghĩ kì kì quái quái đến như thế? Thậm chí còn bỏ tiền mua một hạt giống gọi là hạt giống thần kỳ.

Nghĩ tới đây, cô một lần nữa nhớ lại hạt giống đã bị mình bỏ quên không biết mấy ngày kia, tự nhiên liếc nhìn về phía góc tường, ánh mắt của cô bỗng nhiên khựng lại.

Bên trong vòng đá trụ lủi, có một chút xanh lá mạ.

Cô lấy làm kinh ngạc, bước đến gần thì mới phát hiện ra đó đúng là một gốc mầm non, mặc dù chỉ thâm thấp bò sấp trên mặt đất, nhưng cũng làm ảnh đất bùn đen sẫm kia trở nên tươi sáng hơn.

Hạt giống thật sự nảy mầm!

Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy xúc động, một hạt hoa hướng dương trơ trọi tại một góc vườn khô cằn, không ai vun đắp, chăm sóc, ngay cả ánh mặt trời cũng không mấy khi chiếu tới, thế nhưng nó vẫn có thể nảy mầm.

Nhất thời cô cảm thấy trong nội tâm của mình có vài phần cảm thông với gốc hoa nho nhỏ đó.

Cô ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát đánh giá cái mầm nhỏ này. Nó tựa hồ như mới trời lên, lá phía trên vẫn còn dính chút ít đất bùn, thân và lá cây nhỏ bé, yếu ớt. Trên phiến lá dày đặc những lông tơ nhỏ mịn, có một giọt sương nho nhỏ dính ở trên bề mặt lá, được những sợi lông tơ bao lấy, thật là khả ái. Giống như một đứa bé mới sinh, một đoạn thân cây nhỏ nhắn tinh tế nhưng cảm giác được suy yếu, giống như bởi vì mới vừa trời lên nên còn yếu ớt, hờn hển thở.

Đây chính là sự kì diệu mà cuộc sống mang đến sao?

Về sau, có lẽ vì cảm động mà cũng có lẽ vì tìm được cái bóng của chính mình ở đó, nên La Tiểu Sanh bắt đầu chú ý đến gốc hoa này hơn. Cô tưới nước, bón phân cho nó, thậm chí còn gọi điện thoại cho Sở Sở, nhờ bạn sưu tầm từ trên mạng các tài liệu có liên quan đến kỹ thuật trồng hoa hướng dương, học cách làm sao để trở thành một người làm vườn giống như khuôn mẫu.

Dưới sự chăm sóc hết lòng của cô, gốc mầm nhỏ mỗi ngày đều diên cuồng mà dài ra, giống như mỗi sáng sớm đều có thể thấy được những biến đổi mới của nó.

Cứ như vậy, thời gian từng chút từng chút một trôi qua, đảo mắt một cái đã đến tháng năm.

Ngày đó, La Tiểu Sanh mở cửa, như thường lệ liếc nhìn về phía cây hoa hướng dương sắp cao hơn người kia, ngạc nhiên phát hiện ra rằng, ở trên ngọn cây thẳng tắp có một chồi lá be bé, phía trên bao quanh tầng tầng lớp lớp lá nhỏ, quả thật có chút giống với đỉnh của quả dưa.

La Tiểu Sanh biết đó là nụ của hoa hướng dương.

Cô ngay lập tức cảm thấy vui sướng, một thân một mình vượt qua cuộc sống ở nơi đây, cô chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ giống như lúc này, dường như ở trước mặt mình bây giờ không phải là một gốc cây mà thực sự là một người sống.

Cây cối còn liều mạng sinh trưởng như vậy, hướng chỉ là con người? Nhớ lại ngày đó, gốc cây kia thấp đến mức ngay cả ánh sáng mặt trời còn không có cách nào chiếu tới được, đột nhiên lúc này đây nó so với bất kỳ gốc cây nào trong sân còn cao hơn, thân thẳng tắp ngang nhiên đứng sừng sững, những phiến lá xanh lớn xòe ra, tham lam hấp thu tinh hoa từ ánh sáng mặt trời.

La Tiểu Sanh nhắm mắt lại, dường như thấy được cây hoa hướng dương kia dưới nét vẽ của Van Gogh, lộ dần ra những bông hoa màu vàng nở rộ, tràn đầy sinh lực.

Tháng thứ ba sau khi gieo xuống hạt hoa hướng dương, những chiếc lá dính trên thân cây càng ngày càng lớn, màu vàng nhạt dần dần từ giữa hiện ra.

La Tiểu Sanh đã với không tới ngọn cây, cô thật không nghĩ rằng một gốc hoa hướng dương cũng có thể cao lớn đến như vậy, phải kiễng mũi chân mới có thể thấy được bông hoa đang từ từ hình thành kia.

Mỗi ngày khi bước qua sân, Tiểu Sanh đều phải liếc mắt nhìn một cái, có khi một ngày phải nhìn đến vài lần, nhìn nhiều như vậy nhưng bông hoa kia ngược lại cũng không nở ra, bộ dạng không muốn nở ra như vậy đúng là làm cho người khác sốt ruột.

Trời tháng năm đã dần dần có hương vị của mùa hè, thời tiết cũng càng ngày càng thay đổi nhanh hơn. Hôm nay ban ngày trời còn rực rỡ ánh nắng, đến buổi tối đã nhanh chóng trở nên âm u.

“Trời sắp mưa sao?” La Tiểu Sanh vừa ngẩng đầu nhìn đám mây đen đang bao phủ bầu trời, vừa tự nhủ.

“Đúng vậy, trời sắp mưa.”

“Ai? Ai ở đây vậy?” Cô bỗng giật mình, nhìn xung quanh nhưng không thấy một bóng người

Mấy ngày nay chỉ lo vẽ tranh, cô mệt mỏi quá rồi sao?

La Tiểu Sanh nghĩ đó chỉ là ảo giác, cô quyết định đi ngủ sớm.

Trước khi vào nhà, cô nhìn thoáng qua cây hoa hướng dương ở góc sân. Trong màn đêm, thân cây vẫn thẳng tắp như cũ, chỉ có lá là rũ xuống một chút, có lẽ nó cũng cần phải nghỉ ngơi.

“Ngủ ngon.” Cô nói với nó rồi sau đó đi thẳng vào phòng.

“Ngủ ngon.” Trong khoảng sân trống trải giọng nói kia lại vang lên. Một cơn gió thổi qua, thanh âm tản ra rồi biến mất trong bóng đêm vô tận.

Đến đêm, quả nhiên trời mưa.

Nước mưa rớt xuống trước mái hiên, âm thanh tí tách mang theo tiết tấu... đây là do La Tiểu Sanh mất một hồi lâu mới nghe ra được.

Dần dần, cơn mưa to lên, gõ ở trên mái hiên cũng không còn là những tiếng lộp độp nữa, tiếng mưa rơi bắt đầu trở nên ồn ào, xen lẫn với tiếng gió gào thét, có chút giống như tiếng khóc của người con gái giữa lúc đêm hôm vắng vẻ an tĩnh như thế này quả là có chút sợ hãi.

La Tiểu Sanh trở mình, đem chăn quấn chặt.

Hoa hướng dương!

Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh gốc cây sừng sững kia, gió lớn như vậy, nó có bị thổi gãy hay không? Mới vừa rồi, tinh thần của nó dường như không tốt lắm, mưa lớn thế này liệu nó chống đỡ nổi không?

Cô càng nghĩ càng lo lắng, mò mẫm bật đèn. Đèn này vẫn là kiểu dáng của mười mấy năm trước, ánh sáng rất yếu, ánh đèn phát ra lơ mơ. Ở bên ngoài, tiếng mưa gió gầm gừ, dường như bất cứ lúc nào nó cũng có thể dập tắt ánh đèn ấy.

La Tiểu Sanh đứng lên, tiện tay lấy áo khoác vào người, đi dép lê xuống lầu.

Cái cầu thang này cũng đã cũ lắm rồi, dẫm lên trên phát ra những tiếng kèn kẹt, bậc thang cũng tương đối cao, ánh sáng lại mờ mịt như thế, mỗi bước đi như thể chìm vào khoảng không.

Trong lòng cô chỉ mãi lo lắng cho gốc hướng dương kia, bước chân có chút vội vàng, không cẩn thận bước hụt, ngã lộn xuống dưới.

Cái thang phát ra những tiếng động nặng nề, cuối cùng tất cả những thanh âm đó đều chìm vào trong bóng tối.

Hết chương 3

“Tiểu Sanh, mau tỉnh lại!” Dưới ánh sáng mờ, có giọng nói không ngừng gọi tên cô.

Người nào? Cô thử mở mắt ra, nhưng làm cách nào cũng không mở ra được.

“Tiểu Sanh, Tiểu Sanh...”

Tia nắng ban mai chiếu vào qua khe hở của cửa sổ, vừa vặn có một tia sáng chiếu vào mắt cô. Bị ánh sáng chói chiếu vào, Tiểu Sanh liền mở mắt ra mang theo chút ít mê muội. Thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là cái cầu thang gỗ cũ kĩ, trừ bỏ nó ra không có một bóng người.

La Tiểu Sanh đứng dậy, trừ có chút đau nhức ở cổ còn ở các nơi khác cũng không có việc gì. Té xuống từ cầu thang cao như thế mà chỉ bị có vậy, có thể nói là một kì tích.

Kỳ tích?

Bỗng nhiên bên tai cô không ngừng vang lên tiếng vọng của giọng nói kia, chân thật như vậy, giống như một khắc trước vẫn còn nghe thấy, thế mà mở mắt ra liền không có gì cả.

Chân thật như vậy, quả thật không hề giống bị hoang tưởng, cô nhin không được đưa mắt nhìn quanh.

Bốn phía không một bóng người, cô lấy lại tinh thần, đột nhiên cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình thật quá buồn cười. Cô ở chỗ này hơn ba tháng rồi, ngay cả một đứa trẻ hàng xóm còn không có thì sao có thể có người lạ thành linh xuất hiện, lại còn gọi được cả tên của cô?

Tiểu Sanh lấy lại bình tĩnh, đưa tay đẩy cửa ra, trong nháy mắt ánh mặt trời chiếu rọi loang lổ trên mặt đất tràn vào như hồng thủy, sáng rọi cả sàn nhà. Quả nhiên là thời tiết tháng năm, tối hôm qua còn mưa to gió lớn như thế mà sáng sớm hôm nay mặt trời đã lại xuất hiện. Sân còn chưa khô, trên ngọn cỏ hay trên mái hiên tất cả đều dính một tầng hơi nước, ngay cả ánh mặt trời dường như cũng có chút ướt át.

Cô chợt nhớ tới cây hoa hướng dương, vội quay đầu nhìn lại, thoáng chốc ngây dại...

Một màu vàng rực đập vào mắt cô, trên ngọn cây cao, bông hoa hướng về phía mặt trời, nở rộ. Ánh mặt trời rúc trên cánh hoa, trên nhụy hoa, trên bề mặt lá, ánh qua giọt sương, rạng rỡ loang loáng...

Trải qua một đêm mưa gió, nó thực sự đã nở rộ như một kỳ tích, điều này đủ để làm lòng người rung động.

La Tiểu Sanh vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng chạy tới, nhẹ nhàng mà tỉ mỉ quan sát đóa hoa mới nở kia. Tối hôm qua, mưa gió như vậy cũng không phá hỏng được nó, chỉ đánh gãy mất một vài chiếc lá lá, còn những nơi khác vẫn phát triển bình thường.

Sự ra đời của một sinh mệnh luôn là đáng giá và cảm động biết bao nhiêu, La Tiểu Sanh thu hết vào trong mắt, bỏ vào trong lòng, vô cùng xúc động.

Thời gian kế tiếp, cô vẫn mãi đắm chìm trong cảm giác này, say mê nhìn ngắm đến quên cả ăn sáng. Cho đến khi bầu trời bỗng trở nên u ám, che kín cả ánh mặt trời, lúc này Tiểu Sanh mới nhớ ra mình đã đói bụng.

Cô vuốt vuốt bụng, chuẩn bị vào nhà tìm thức ăn.

“Đúng là không biết tự chăm sóc chính mình”. Một giọng nói bỗng nhiên vang lên.

Xong, đầu cô có phải bị đụng hư rồi hay không? La Tiểu Sanh đưa tay véo véo khuôn mặt của mình, nhất định là do đói quá..., nhanh đi ăn chút gì thôi.

“Ha ha...” Tiếng cười khoái trá vang lên, như thể đang ở sát bên tai.

“Ai?” Cô quay đầu, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Nghe nhầm còn chưa tính, vậy mà bây giờ còn có một chàng trai đang đứng sờ sờ trước mặt, con người đen nhánh chăm chú nhìn cô, ảo giác như vậy cũng quá là khoa trương rồi?

“Anh... anh là ai?” Cô thử hỏi một câu, cẩn thận vươn tay nghĩ muốn sờ thử xem đây ruột cuộc có phải là ảo giác hay không? Khoảng khắc đầu ngón tay chạm vào, Tiểu Sanh gần như muốn kêu lên thất thanh.

“Xuýt!” Hắn đưa tay lên, che miệng cô, “Đừng dọa người khác.”

La Tiểu Sanh lúc này mới nhận ra, bên nhà hàng xóm cách vách, bọn trẻ đang đùa giỡn, tiếng cười như chuông bạc, qua vách tường truyền đến thật rõ ràng.

“Anh... anh là ai? Sao... Tại sao lại ở chỗ này?” Miệng bị lòng bàn tay ấm áp che lại, âm thanh phát ra có chút không rõ ràng.

“Tôi tên là Quỷ.” Hắn buông tay ra, hướng cô cười thân mật, lộ ra hàm răng trắng bóng, mơ hồ có thể thấy chiếc răng nanh xinh đẹp ở bên trong. Mặc dù lúc này sắc trời u ám nhưng nụ cười đó vẫn vô cùng rực rỡ.

“Quỷ?” La Tiểu Sanh nghi ngờ nhìn chàng trai lạ, chân dường như bị mọc rễ không cách nào di chuyển được.

“Tôi vẫn luôn ở nơi này mà.” Quỷ xoay người, nhìn cô mỉm cười. Cô chợt phát hiện ra, tay trái của người này hình như bị thương, không thể nâng lên được.

“Tay của anh...”

“Ngày hôm qua gió lớn, bị thổi gãy thôi.” Chàng trai giải thích.

“A...” Cái gì?! La Tiểu Sanh sợ hết hồn, bức tranh đang cầm trên tay rơi bịch xuống đất, “Anhanh... anh mới vừa nói cái gì? Tay của anh...”

“Ngày hôm qua gió lớn, bị thổi gãy thôi.” Hắn lặp lại một lần nữa.

Ánh mắt của La Tiểu Sanh chậm rãi chuyển hướng sang phía cây hoa hướng dương ở góc tường, trên thân cây thẳng tắp, một mảnh lá bị thổi gãy buông xuống, lung lay như sắp đứt...

“Anh, anh là...” Ngón tay cô chỉ vào anh run rẩy.

“Tôi là Quỳ a”. Hắn tiếp tục mỉm cười, con ngươi đen nhánh xán lạn.

“Tôi nói anh... Hoa hướng dương... Anh...”

Nụ cười của Quỳ càng sâu, “Đúng vậy, tôi chính là người bước ra từ hoa hướng dương của em.”

Hoa hướng dương?!

La Tiểu Sanh cuối cùng cũng hiểu được.

“Tay của anh...” Sau khi hai người đi vào trong phòng, La Tiểu Sanh không nhận được hỏi.

“Không có chuyện gì, rất nhanh sẽ tốt thôi.” Quỳ vừa nói, vừa giơ tay trái hướng về phía cô.

La Tiểu Sanh ngẩn ra, “Nhanh như vậy sao?”

“Ừm.” Quỳ gạt đầu rồi giải thích, “Hôm nay, ánh sáng rất tốt”.

Ánh mặt trời? La Tiểu Sanh ngẩn ra trước lời nói của anh, “Anh... anh thật không phải là người sao?” Thật sự không dám tưởng tượng, từ trong hoa hướng dương lại có một người sống bước ra.

Quỳ nhú mày, “Em không tin?”

“Không phải...” Đây không phải là vấn đề có tin hay không mà, mà là có thể hay không có vấn đề thế này. Từ nhỏ đến lớn cô tiếp nhận sự giáo dục hiện đại nên cô biết, cái thế giới này không thể nào có chuyện kì quái như vậy phát sinh ra, hoa hướng dương không thể biến thành người được.

“Tiểu Sanh” Quỳ bỗng nhiên nói.

Cô giật mình, “Anh... anh làm sao biết tên của tôi?”

“Tôi là người em gọi ra, đương nhiên phải biết tên của em rồi.” Quỳ đột nhiên cười nói, nụ cười giống như mang theo ánh nắng của mặt trời, làm sự âm u trong căn phòng bỗng nhiên phai nhạt đi rất nhiều.

“Tôi còn biết ngày ngày em vẫn đeo tấm ván gỗ ra ngoài, nhưng không biết em đi làm gì...”

“Đó là cái giá vẽ”. La Tiểu Sanh nói xen vào.

“Em đeo nó đi ra ngoài làm gì vậy?”

“Vẽ phong cảnh, chính là vẽ tranh.”

“Vẽ cái gì?”

“Vẽ trời, vẽ cây, vẽ đồng ruộng...”

“Tranh của em hẳn là rất đẹp!” Quỳ bỗng nhiên nói.

Ánh mắt tinh khiết của anh cứ như thế nhìn cô chăm chú, La Tiểu Sanh bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, đùa cợt nói, “Anh đừng dụ dỗ tôi, đến nhìn còn chưa từng nhìn qua sao biết nó đẹp được?”

“Bởi vì bộ dạng của em mỗi lần đeo giá vẽ ra ngoài trông rất mê người” Quỳ nói.

La Tiểu Sanh cúi đầu, trên mặt có chút nóng lên.

“Anh... Lúc nào... bắt đầu đi ra?” Cô ngẩng đầu, phá vỡ sự im lặng lúng túng...

“Mười ngày mà cũng có thể là hai mươi ngày trước, anh cũng không nhớ rõ nữa.” Quỳnh giải thích, “Em biết đấy, đứng ở nơi đó rất nhàm chán, ngày ngày chỉ nhìn ngắm mặt trời nên quên cả thời gian.”

“Ý của anh là anh đã nhìn theo tôi hơn hai mấy ngày rồi sao?” La Tiểu Sanh có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Quỳnh cười gật đầu, “Nếu không làm sao anh biết em mỗi ngày đều đeo giá vẽ đi ra ngoài vẽ tranh được?”

“Vậy sao anh không ra gặp tôi?” La Tiểu Sanh bỗng nhiên có cảm giác bị theo dõi, trong lòng có chút không thoải mái.

“Không phải là tôi không muốn ra, chỉ là khi hoa còn chưa nở, tôi chỉ có thể ngày ngày đứng ngây ngốc ở đây thôi.” Về mặt của Quỳnh rất bình thản, như đang nói đến một chuyện rất bình thường nào đó.

Hoa nở? La Tiểu Sanh ngẩn ngơ, thiếu chút nữa đã quên mất anh ta là một gốc hoa hướng dương a!

“Vậy là tới sáng nay anh mới biến thành người?”

“Không phải.”

“Không phải? Chẳng phải anh nói phải chờ hoa nở mới biến được thành người hay sao?”

“Từ tối hôm qua.” Quỳnh nói

Tối hôm qua? La Tiểu Sanh không kịp phản ứng.

“Tối hôm qua khi em té từ trên lầu xuống, tôi đỡ được em.”

Tối hôm qua, thì ra là anh ta!

“Buổi sáng nay có người gọi tên tôi... cũng là anh phải không?” Cô nhìn anh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Quỳnh gật đầu, “Tôi gọi em nhưng không thấy em tỉnh lại.”

“Tôi sau đó đã tỉnh lại nhưng anh lại đi mất rồi.”

“Đó là bởi vì mặt trời mọc, tôi phải trở về.”

“Mặt trời mọc, anh nhất định phải quay về sao?” La Tiểu Sanh hỏi.

Quỳnh cong lên lông mày, nụ cười ấm áp hướng về phía cô, “Ngốc! Tôi là hoa hướng dương, hoa hướng dương nhất định phải được mặt trời chiếu sáng mới có thể tiếp tục sống được chứ.”

“A...” La Tiểu Sanh cúi đầu xuống, giống như hiểu ra vấn đề. Cô trầm tư một chút rồi bỗng nhiên ngừng đầu nói, “Nếu không có mặt trời, anh sẽ ra sao?”

Quỳnh mỉm cười.

Anh không trả lời, La Tiểu Sanh cũng không hỏi nữa, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết câu trả lời.

“Tay kia của anh!” Cô chợt nhớ tới cái gì đó, “Tối hôm qua lúc anh đỡ được tôi....”

“Bị thổi gãy” Quỳnh nói.

“A...” La Tiểu Sanh đáp một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Thời gian vẫn như cũ âm trầm trôi qua, vốn không có ánh mặt vào trong phòng nên căn phòng lại lộ ra vẻ trầm muộn vốn có.

Mà lúc này trong lòng La Tiểu Sanh không thể nào bình tĩnh được. Cô đang đứng cạnh bếp nấu cháo, một mặt nhìn vào bếp lò đang đổ lửa, một mặt lại thoáng nhìn ra phía sau lưng mình.

Quỳnh ngồi ở bên cạnh chiếc bàn gỗ hình vuông, áo sơ mi trắng sạch sẽ phối hợp với bối cảnh trầm lắng lại như tô thêm vẻ sắc sảo của anh. Hắn tò mò nhìn quanh mọi nơi, trong nháy mắt quay đầu lại thì bất gặp phải ánh mắt đang nhìn lên của La Tiểu Sanh. Hai người cứ nhìn nhau, bỗng nhiên hắn nhếch miệng cười rục rịch, nhất thời làm cho La Tiểu Sanh có chút ngượng người.

“Cẩn thận.” Hắn bỗng nhiên nói.

La Tiểu Sanh đang chăm chú nhìn hần bỗng nghe tiếng hần thì vội quay đầu lại, nhẹ kêu lên một tiếng. Nồi cháo đang nấu trên bếp tràn ra, cô vươn tay muốn nhắc cái vung nổi ra nhưng lại không cẩn thận làm bỏng chính tay mình. Đau đến muốn nhảy lên, chặt vật không chịu nổi mà cũng không thể nói gì mà ngược lại nồi cháo tràn ra ngày càng nhiều.

Bỗng nhiên một bóng người lướt qua người cô, đem nồi cháo trên bếp bưng xuống đặt sang một bên. Sau đó xoay người mỉm cười nhìn cô, hơi có chút trêu chọc “ngu ngốc.”

Ngư ngốc?

La Tiểu Sanh ngẩn người, lát sau mới kịp phản ứng lại “Ai? Ai mới là ngư ngốc chứ?”

Quỳ cười lắc đầu, vươn ngón trỏ ra chỉ hướng La Tiểu Sanh. Ngón tay của hần trắng nõn, thon dài khớp xương rõ ràng, chỉ trong nháy mắt La Tiểu Sanh có loại cảm giác rất kỳ diệu.

“Em... ngư ngốc.” Hần lặp lại một câu, khóe miệng vẫn cười như cũ không hề giảm đi.

Giọng nói này nhẹ nhàng mà tiến vào trong lỗ tai của La Tiểu Sanh, truyền vào trong lòng của cô, ngón sổng cảm xúc dưới đáy lòng cô thật vất vả mới lắng xuống thì nay lại dâng lên.

“La Tiểu Sanh, em thật là dần muốn chết.” Nụ cười của Tần Phong hiện lên trước mắt, “Lúc nào mới có thể trưởng thành một chút, giống như mọi người, đều có thể chú ý đến mình một chút chứ?”

Giang Vân oán trách liếc mắt nhìn hần một cái “Phong, một mình anh còn không phải vậy sao? Ngay cả cơm cũng sẽ không nấu.” Giọng nói của cô ấy dễ nghe như vậy, ngay cả trách cứ cũng có thể làm cho người ta rung động.

Đôi mắt của La Tiểu Sanh trầm xuống, cúi đầu lẩm bẩm tự nói “Tôi là đồ dần...”

Bỗng dưng tay cô đột nhiên cảm thấy căng thẳng, Quỳ đang cầm tay cô trong lòng bàn tay của hần.

“Anh...”

Giọng nói có chút run rẩy, La Tiểu Sanh như bị điện giật không nói nên lời.

Ngón tay vừa rồi bị phồng được bàn tay của Quỳ nắm lấy rồi bỏ vào trong miệng, cẩn thận mút vào.

Cảm giác ấm áp từ ngón tay từng chút từng chút một lan tràn ra, dọc theo ngón tay, bàn tay, cổ tay, cánh tay... Từ từ lan vào trong lòng của cô.

“A...” cô hét lên một tiếng, nhanh chóng rút tay về, mặt đỏ bừng.

“Anh...anh đang làm cái gì đó?” Miệng cô không khỏi lắp bắp mà nói, ánh mắt sáng lên không dám nhìn tới hần.

Quỳ không giải thích mà chỉ nhìn cô, “Không phải là em bị đau sao? Anh giúp em bớt đau.”

Ráng chiều trên mặt cô ngày càng đậm “Nhưng... nào có ai làm bớt đau bằng cách đó...” Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị một người đàn ông xa lạ đối xử như vậy? Không chỉ có gương mặt, cả người cô cũng như bị lửa đốt vậy, không dám nhìn thẳng hần.

“Anh làm sao rồi sao?” Ánh mắt của Quỳ có chút tối đi, vẻ mặt đầy bi thương “Anh chỉ sợ em đau ...”

Hần như vậy khiến cho La Tiểu Sanh thấy phản ứng quá kích vừa rồi của mình có chút không đúng, dù sao hần chỉ là một gốc cây thì làm sao có thể biết sự cảm kỳ giữa nam và nữ chứ?

“Tôi cũng chưa nói là anh làm sai mà.” Cô cố giả bộ trấn định, nhẹ giọng an ủi hần.

“Không sai sao?” Quỳ vui mừng ngẩng đầu, lại muốn nắm lấy tay của cô.

“Này...” La Tiểu Sanh cả kinh lui về phía sau mấy bước.

“Tại sao?” Quỳ có chút thất vọng “Em không phải nói rằng anh không có sai sao?”

“Anh không có sai, nhưng là...” Cô nhất thời cũng không biết nên giải thích như thế nào, “Anh sau này không nên làm như vậy nếu gặp được trường hợp tương tự.”

“Tại sao?”

“Bởi vì...” La Tiểu Sanh liếc mắg nghĩ lý do, “Bởi vì anh bây giờ là người.”

“Đúng.” Cô trịnh trọng gật đầu “Chỉ những người có mối quan hệ thân thiết với anh nhất, nếu không anh không thể làm ra loại hành động thân mật như vậy. Anh biết không?” Cô nói xong, ánh mắt nhìn Quỳ đầy mong đợi. Hẳn hẳn là hiểu chứ?

“A, anh biết rồi.” Quỳ bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ. “Tiểu Sanh, anh là vì em mà tới cho nên anh là người của em, có đúng hay không?”

La Tiểu Sanh trực tiếp ngã xuống mặt đất.

“La Tiểu Sanh, anh là người của em.” Từ đó về sau những lời này đều là câu cửa miệng của Quỳ, vẫn mãi không thể nào từ bỏ.

3. Chương 05-06

Sự xuất hiện của Quỳ làm cho cuộc sống đơn điệu ở nông thôn của La Tiểu Sanh ngày càng phong phú.

Hắn chỉ đột nhiên không xuất hiện khi mặt trời đầy mây âm u hoặc là ban đêm, luôn mang theo một nụ cười sáng lạn nói chuyện cùng với cô. Không phải không thừa nhận, bất kỳ lúc nào nghe được giọng nói của Quỳ giống như cũng có thể từ đó mà nghe ra tâm tình khoái trá của hắn. Hắn tựa hồ cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ có phiền não.

Đúng vậy! Một gốc cây thì tại sao lại có thể có phiền não chứ?

Vì câu trả lời này mà lúc này La Tiểu Sanh đã hoàn toàn đón nhận chuyện Quỳ thực ra là cây hoa hướng dương kia, có đôi khi cô sẽ nhớ lại rồi hỏi hắn rằng ở thiên đường bà ngoại sống như thế nào?

Quỳ chỉ cười, vuốt mái tóc ngắn của cô, “Tiểu Sanh, anh là hoa hướng dương không phải là thần tiên.”

“Không phải là thần tiên thì là yêu tinh sao?”

Quỳ nghĩ một lát rồi mới nói lại, “Nói như vậy cũng không đúng.”

Câu trả lời của hắn làm cho La Tiểu Sanh nghe không hiểu “Thế đến cùng là có phải hay không thế?”

“Anh là người của em, không phải là yêu tinh.” Quỳ chăm chú nhìn cô mà nói.

Cho nên khuôn mặt của La Tiểu Sanh lập tức đỏ lựng.

“Quỳ, anh sau này đừng nói như vậy nữa có được không?” Gương mặt của cô đỏ bừng, thanh âm nói ra khỏi miệng lại càng nhẹ nhàng.

“Được.” Quỳ gật đầu đáp ứng , “Anh là người của em, em nói gì anh cũng sẽ đồng ý với em.”

Từ đó về sau Tiểu Sanh cũng không bao giờ đề cập tới cái yêu cầu này nữa.

Mùa mưa cũng đã bắt đầu tới, trời mưa không ngừng cả một ngày, có khi trời quang cũng mưa, âm u lại càng mưa, thậm chí có khi mở cửa ra thấy ánh mặt trời nhưng vẫn sẽ mưa. Trời cứ mưa như vậy, căn phòng cũ rách rứt cuộc cũng không được sự xâm nhập của những giọt nước mưa nên đã có vài nơi có giấu hiệu của việc bị dột.

Khi Quỳnh xuất hiện thì tay trái của La Tiểu Sanh đang cầm lấy một cái chậu rửa mặt, tay phải mang theo một thùng nước nhỏ, dưới chân còn bày ra một chậu gỗ, chạy tới chạy lui hứng nước. Tiếng cười của Quỳnh đem cô nhảy dựng lên, cô giận nhìn hằn trách cứ, “Anh hù dọa chết người bây giờ.”

“Thật xin lỗi nhưng em cứ cười như vậy mà chết thì thật tốt.” Quỳnh nói xong liền cất tiếng cười to, ôm bụng, cười đến nước mắt cũng chảy ra.

“Anh cười đủ chưa?” La Tiểu Sanh quăn bách, nghiêng rằng nghiêng lợi nặn ra mấy chữ.

Quỳnh dừng lại, khoe mắt còn hứa chứa nước mắt của nét cười, “Đủ rồi.” Hắn nói xong dư quang nơi ánh mắt không cẩn thận liếc về dưới chân La Tiểu Sanh. Chân của cô trần trụi, ống quần được cuốn lên cao, rất giống như người đi cấy lúa cho nên hắn ngăn không được nữa mà tiếp tục cười.

“Dừng cười. Không cho cười nữa.” La Tiểu Sanh mắc cỡ đỏ mặt lên, tức giận tới mức dậm chân, “Anh mà còn cười nữa em sẽ không để ý đến anh nữa.”

Cô vừa mới dứt lời, Quỳnh vẫn cười. Hắn nhanh chóng ngồi xổm người xuống, đem ống quần của mình cuốn cao lên, sau đó đưa tay nhận lấy chậu nước rửa mặt cùng thùng nước, học bộ dạng của cô chạy tới chạy lui trên mặt đất mà đón nước.

“Ha ha ha ...”

La Tiểu Sanh ở một bên cười đến nghiêng ngả cả người, chảy cả nước mắt mà nói, “Quỳnh, cười thật dã nha.”

Quỳnh dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, “Tiểu Sanh, bộ dáng em khi cười lên thật là đẹp mắt, em hẳn nên cười nhiều hơn.”

La Tiểu Sanh giật mình. Cười nhiều sao? Cô trước kia không cười sao? Không, trước đây thật lâu khi Tần Phong còn không có biết Giang Vân thì cô là học muội mà hắn thương yêu, lúc đó cô thường cười hơn nữa cười đến mức so sánh với bây giờ càng rực rỡ gấp trăm lần, gấp ngàn lần.

Không biết từ lúc nào, cô đã là người có nét cười này trên khuôn mặt.

“Tại sao?” Sự cô đơn trong mắt của cô trong nháy mắt đã bị Quỳnh nhìn vào trong mắt, hắn đi lên trước lo lắng hỏi thăm cô.

La Tiểu Sanh miễn cưỡng mở miệng mà trả lời, “Không có chuyện gì.”

“Em nói dối.”

La Tiểu Sanh hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trốn tránh ánh mắt của hắn, “Em ... em không có...”

“Em có.” Quỳnh cắt đứt câu nói của cô, “Bởi vì nụ cười vừa rồi của em rất khó coi.”

Đúng vậy. Nụ cười trên thấy giới này là thứ tốt nhất để phân biệt vẻ mặt của họ vào từng thời điểm hay với từng người, cô mới vừa rồi cố giả bộ nặn ra nụ cười với hắn thế nhưng hắn như thế nào lại không nhìn ra được chứ? Chẳng qua là La Tiểu Sanh không nghĩ tới, Quỳnh thế nhưng có thể nói ra trực tiếp như vậy, không để cho cô có cơ hội phản bác.

Cô thở dài, “Quỳnh, có một số việc anh không biết.”

“Chuyện gì?”

“Em có nói anh cũng sẽ không rõ.”

“Em không nói thì anh sẽ không rõ được.”

“Anh chỉ là một gốc cây hoa hướng dương, chuyện giữa người với người anh làm như thế nào mà biết được chứ?” Cô bỗng nhiên có chút hâm mộ hắn, không phải là người cũng chưa có tình cảm, không có tình cảm cũng sẽ không đau lòng, không đau lòng vì chuyện của Tần Phong... Bỗng nhiên tay cô nóng lên, trong khi cô thất thần thì bàn tay đã bị Quỳnh nắm thật chắc trong bàn tay to lớn, “Mặc dù anh không biết em đang suy nghĩ cái gì nhưng là không nên đau lòng nữa, được không?”

La Tiểu Sanh sửng sốt, “Làm sao anh biết em đang đau lòng?”

Quỳ hướng cô nháy mắt mấy cái, “Bởi vì anh là người của em mà Tiểu Sanh.”

Một lát sau trời ngừng mưa, hần bò lên nóc nhà giúp nàng sửa lại chỗ bị dột, sau đó chờ lúc mặt trời lên thì hần lại một lần nữa không thấy đâu.

Một khắc kia La Tiểu Sanh bỗng nhiên có chút ghét ánh mặt trời, nếu như nó có thể đến trễ một chút thì thật là tốt biết bao.

Có Quỳ làm bạn, cuộc sống không chỉ là một sắc thái nữa, ngay cả việc chính của La Tiểu Sanh là vẽ tranh sơn dầu thì sắc màu cũng dần dần phong phú. Không phải là không thừa nhận, tâm tình họa sĩ mới là nhạc dạo chủ đạo của bức tranh.

Theo thời gian trôi qua, nhiều thay đổi theo tháng năm vẩy tay từ biệt, tháng sáu hoạt bát bắt đầu lộ ra.

Tháng sáu, mặt trời trên đỉnh đầu sáng rực rỡ phát nhiệt, cơ hồ mỗi ngõ ngách đều có ánh nắng tươi sáng. Cho nên thời gian Quỳ xuất hiện càng lúc càng ngắn, dần dần chỉ cố định vào ban đêm.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, thời điểm cuối cùng khi trời chiều bị tầng mây thôn tính mà tiêu diệt lấy, ngày thoảng chốc âm xuống. Nhưng tâm tình của La Tiểu Sanh không giải thích được vào lúc đó, cô biết một khi mặt trời xuống núi thì cô không hề cô độc nữa.

Có đôi khi cô sẽ nhớ Quỳ đối với cô mà nói đến tốt cùng là cái gì đây? Có điểm giống bạn bè, vừa có điểm giống như người nhà, có đôi khi lại cảm thấy không giống bất cứ ai. Chẳng lẽ chân tướng như hần nói : Anh là người của em?

Nghĩ tới đây mặt của cô có chút đỏ ửng.

“Nghĩ gì thế?” Mang theo nét cười đến hỏi thăm, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô lấy lại tinh thần thì Quỳ đã đứng ở trước mặt của cô rồi.

La Tiểu Sanh cẩn thận ẩn dấu cảm xúc mới hiện lên vừa rồi, giận dữ liếc mắt nhìn hần một cái, “Anh đi ra ngoài cũng không nói trước với em một tiếng? Làm em sợ muốn chết.”

Quỳ le lưỡi, “Ai kêu em nghĩ nhập thần như vậy, ngay cả anh đứng ở trước mặt mà em cũng không có phát hiện ra.” Ánh mắt của hần bỗng nhiên lóe sáng, để sát vào mặt cô, “Nói cho anh biết, mới vừa rồi em đang suy nghĩ cái gì?”

“Không có gì... không có gì...” Ánh mắt của cô bắt đầu lóe lên.

“A..” Một tiếng kêu nhỏ, lòng bàn tay ấm áp bỗng nhiên dán lên trên mặt cô, nhiệt độ trên khuôn mặt trong nháy mắt tăng nhanh.

“Mặt của em rất nóng.” Quỳ cười nói.

“Buông em ra.” Giọng nói của La Tiểu Sanh lộ ra vẻ chột dạ, mềm nhũn.

“Em đang ở đây nghĩ tới anh có đúng hay không?”

Mặt của cô lập tức đỏ lên, giống như trái hồng chín, “Anh nói nhảm. Em Em...” Cô tức giận, vội vàng hất tay Quỳ ra, “Em chỉ là đang nghĩ.... Nghĩ ngày mai nên vẽ cái gì...”

“Thật sao?” Hần khiêu mi, nụ cười trên mặt càng rực rỡ hơn, “Vậy em nghĩ ngày mai sẽ vẽ cái gì?”

“Vẽ... vẽ...” Nhiệt độ lòng bàn tay của hần giống như vẫn còn lưu lại trên gương mặt cô, nhiệt độ bây giờ của cô trên mặt và ở tay đều như nhau, nóng như lửa, tình huống như thế này khiến đầu óc cô trở nên trống rỗng.

“Ngày mai vẽ anh đi.” Quỳ bỗng nhiên nói.

“Vẽ anh?” La Tiểu Sanh có chút kinh ngạc lại thêm xấu hổ.

“Đúng vậy.” Quỳ nhún mày, vẻ mặt có chút thẹn thùng, “Mấy ngày qua mặt trời đều mọc đều như vậy, anh cũng không có biện pháp đi ra ngoài cùng em.”

Hắn áy náy như vậy, để cho trong lòng La Tiểu Sanh xuất hiện một sự thoái mái không giải thích được, “Không sao đâu. Anh không có ở đây em vẫn vẽ tranh mà, thời gian trôi qua rất nhanh.”

“Không! Anh muốn ở bên cạnh giúp em. Anh chỉ sợ mặt trời lên thôi nhưng thực sự anh vẫn muốn ở bên cạnh em.”

Chẳng biết tại sao, nghe nói như vậy trong lòng La Tiểu Sanh lại có sự ngọt ngào hưng phấn.

“Cho nên dù sao em cũng muốn vẽ tranh, không bằng vẽ anh đi, cứ như vậy cho dù mặt trời có mọc thì anh vẫn ở bên cạnh em rồi, thật là tốt.” Mắt của hắn giống như có đốm lửa, một khắc kia làm cho La Tiểu Sanh có chút mê muội.

“Được.” cô không chút do dự mà đáp ứng, “Nhưng tranh của em không đẹp thì anh không được chê đâu đấy.”

“Đứa ngốc, ở trong mắt của anh thì tranh của em là những điều tốt đẹp nhất của toàn bộ thế giới.”

La Tiểu Sanh cúi đầu, cô biết Quỳ đang dụ dỗ cô, nếu như cô vẽ được một bức tranh tốt như vậy thì sẽ không phải một năm chỉ bán được mấy bức tranh nhưng an ủi như vậy được nói ra từ miệng Quỳ, chính là cho người ta cảm thấy thụt thối.

“cảm ơn anh, Quỳ.” La Tiểu Sanh nói.

Quỳ nhột nhột cười một tiếng, thân mật gõ lên chóp mũi của cô mà nói, “Khách khí cái gì chứ? Anh là người của em mà, Tiểu Sanh.”

Từ lúc đó về sau, La Tiểu Sanh liền ru rú ở trong nhà, cả ngày cứ ngây ngốc nhìn bức tranh hoa hướng dương ở trong sân. Thay đổi cách vẽ, sửa lại bức tranh, nhưng cho dù như thế nào đi nữa, bức tranh sơn dầu cô vẽ vĩnh viễn là màu vàng, màu vàng sáng rực rỡ như màu của những đóa hoa hướng dương. Vẽ rồi lại vẽ, tâm của La Tiểu Sanh cũng bắt đầu sáng dần lên.

Có đôi khi cô cảm thấy mệt mỗi khi vẽ liên tục nhưng cũng không có rời đi, chẳng qua là cầm lấy bút vẽ mà đứng lên, để cho ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người, trên mặt, đặt bút vẽ trong tay xuống. Lúc này hoa hướng dương nơi góc tường cũng đã chậm rãi hướng tới ánh sáng của mặt trời, giống như là đang nhìn ngắm mặt trời, nhưng cũng giống như đang nhìn cô. Cho nên cô hiểu ý cười một tiếng, mệt nhọc thoe đó mà cũng biến mất đi, cô lần nữa cầm lấy bút vẽ, vẽ thêm sắc thái cho bức tranh sơn dầu của mình.

Thời gian thay đổi, ngày dài hơn đêm, thời gian Quỳ ra ngoài cũng ngày càng muộn đi. Điều này làm cho La Tiểu Sanh cảm thấy có chút cô đơn, mỗi ngày mong đợi mặt trời mau mau xuống núi, sau đó cô làm vài việc nữa rồi chờ Quỳ xuất hiện.

Đúng vậy, thực vật không cần ăn cái gì nhưng phàm là La Tiểu Sanh làm thì Quỳ đều nếm thử, sau đó nhận được sự đáp trả là những lời tán thưởng cùng nụ cười nở trên môi của Quỳ.

“Anh đã từng nếm thử mùi vị mình thích chưa?” Có đôi khi La Tiểu Sanh cũng sẽ hoài nghi, hoài nghi hẳn chẳng qua là dụ dỗ cô vui vẽ mà thôi.

Quỳ cười mà không nói, vừa gấp một đĩa măng bỏ vào trong miệng, sau đó nhắm mắt lại, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

La Tiểu Sanh có chút nóng nảy, “Anh đừng có không nói lời nào như vậy.”

“Tiểu Sanh.” Giọng nói của anh như tiếng đàn chảy xuôi, “Có chút mùi vị không nhất thiết phải dùng miệng mới thử được.”

La Tiểu Sanh không rõ, “Không dùng miệng, vậy dùng cái gì?” Không phải là dùng lỗ mũi hay lỗ tai đấy chứ?

Quỳ chậm rãi mở mắt, cười, “Anh đem món măng mà em nấu bỏ vào trong miệng, nhắm mắt lại, giống như có thể gặp lại bộ dạng bận rộn của em nấu ăn cho anh, anh nghĩ đây chính là mùi vị của món ăn...”

Một khắc đó, lời nhẹ nhàng của hắn giống như ngón tay chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng của cô, đôi tay đang gấp thức ăn của cô dừng ở giữa không trung, cả người cũng lâm vào trầm tư.

Trước đây chẳng bao lâu, cô đã từng nấu ăn cho Tần Phong, sau đó là mong đợi phản ứng của hắn.

Tần Phong luôn cười tán dương, “Tiểu Sanh nhà chúng ta đúng thật là đầu bếp rồi.”

Mà lúc này đó, ở trong lòng của cô lại âm thầm vui mừng đến vậy, tâm tình của cô thậm chí có thể duy trì trong vài ngày mà không biến mất.

Len lén yêu say đắm đối với La Tiểu Sanh mà nói là hạnh phúc. Cô thậm chí sẽ vì một câu nói của Tần Phong mà nghiên cứu mấy ngày những cuốn sách dạy nấu ăn, chạy khắp nơi trong thành phố tìm nguyên liệu nấu ăn, chỉ vì hắn ăn xong thì sẽ có một câu ca ngợi kia giành cho cô.

Song những thứ này Tần Phong cho tới bây giờ đều không biết, hắn chỉ biết là cô nấu được những món ăn ngon, nhưng không biết cô lúc nấu ăn thì đã dùng bao nhiêu tâm tư, chạy bao nhiêu chợ rau, thử bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn...

Hắn không biết, hắn cho tới bây giờ cũng không biết...

Cô đau lòng buồn bực, nhưng không khóc nổi.

“Tiểu Sanh, muốn khóc thì hãy khóc đi.” Quỳ đi tới, nhẹ nhàng đưa tay đem đầu của cô đặt ở trước ngực của mình.

Ngay lúc đó lưng của La Tiểu Sanh có chút cứng còng, sau đó dần dần thả lỏng ra, cô lẳng lặng đứng dựa sát vào hắn, bên tai truyền đến nhịp tim có quy luật của Quỳ. Một khắc kia, thời gian trong phòng giống như dừng lại, cô thậm chí có hoảng hốt trong chốc lát, chỉ muốn đứng mãi như thế này mà không muốn rời xa...

Ngoài phòng, màn đêm lặng lẽ phủ xuống, một mảnh đen nhánh bao phủ cả vùng đất.

Bóng đèn cũ kỹ tỏa ra những ánh sáng mờ ảo, đang đung đưa ở bên trong phòng, đem bóng hai con người đang dựa vào nhau kia kéo thật dài.

“Quỳ, khuya hôm nay anh không nên đi, có được không?” Cô nhẹ nhàng mà rù rì, tham luyến hơi ấm nơi ngực của hắn mà không muốn rời đi, từ nhỏ đến lớn La Tiểu Sanh cũng không lệ thuộc quá vào một người như vậy, vừa nhìn thấy hắn thì sẽ cảm thấy an tâm, có hắn ở bên người thì ngay cả hô hấp cũng có thể phóng túng chút ít.

“Được.” Quỳ cười, bàn tay ấm áp che ở gáy và cổ của cô, rồi dần xuống xương cột sống rồi toàn thân của cô.

Mấy giờ sau.

La Tiểu Sanh lớn như vậy, ngồi ở bên giường, len lén liếc mắt nhìn người bên cạnh, sau đó nhanh chóng dời tầm mắt đi, giả bộ như cái gì cũng không có phát sinh qua. Đúng vậy, cô đang rất khẩn trương. Bởi vì trước đây mấy giờ cô đã mở miệng muốn một người đàn ông buổi tối ở lại với mình, trời mới biết được cô lúc ấy nghĩ như thế nào.

Không khí có chút quỷ dị, trong không khí giống như ẩn núp một nguyên nhân gây bất an nào đó vậy.

Đồng hồ báo thức chỉ số 11, nên đi ngủ rồi.

“Tiểu Sanh.”

“A?... chuyện gì?”

Ánh mắt Quỳ nhìn về phía cô, “Đã trễ thế này, em còn không ngủ sao?”

Thần kinh của La Tiểu Sanh căng thẳng lên, rõ ràng là khôn khổ muốn chết nhưng cô vẫn gượng chống đỡ suy nghĩ của mình rồi nói, “Em... em không ngủ...”

“Nhưng mà bộ dạng của em nhìn qua như là người rất muốn ngủ.” Quỳ bỗng nhiên để sát mặt mình vào mặt của cô, con người trong suốt ngó chừng cô, khoảng cách hai người rất gần nhau, cô thậm chí có thể cảm giác được hơi thở của Quỳ phả lên trên mặt mình.

“Không có... không có chuyện, anh... anh nhìn lầm rồi...” Khuôn mặt La Tiểu Sanh đỏ bừng lên, vội vàng đưa anh mắt qua một bên, chậm rãi nhìn xung quanh.

“Em đây là đang xấu hổ đấy à?” Quỳ nhìn ra được, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Ai... ai thẹn thùng chứ?”

Thần sắc quần bách của cô đều bị Quỳ thu vào nơi đáy mắt, ý cười cũng dần hiện lên, cố ý để sát thêm vài phần, “Em không có xấu hổ sao? Vậy sao mặt lại hồng như vậy? Mà còn nóng như vậy...”

“Anh... anh làm gì? Anh tránh ra, dựa sát vào làm gì...” Cô bỗng nhiên có loại cảm giác dẫn sói vào nhà, trong lòng không khỏi hồi hận vài phần.

“Em muốn đi ngủ.” Cô lấy hết dũng khí ngẩng đầu, ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt của anh nhưng không còn kiên định nữa, “Anh... anh không trở về sao?”

“Không được.” Trên khuôn mặt Quỳ hiện lên vẻ mặt rất thật tình, “Anh đã đồng ý ở lại cùng em rồi, làm sao thể nói mà không giữ lời được chứ?”

...

La Tiểu Sanh khóc không ra nước mắt, rút cuộc cô cũng hiểu được cái gì gọi là tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Em yên tâm, anh không ngại ngủ cùng giường với em đâu.” Quỳ cười nói.

Nhưng là em để ý a. La Tiểu Sanh vào lúc này cảm thấy thực bất lực, cô nhìn anh, nghĩ muốn cự tuyệt nhưng vừa chạm vào ánh mắt trong suốt kia thì lập tức cảm thấy cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, không mở miệng được.

Cuối cùng cô thở dài một hơi, đầu hàng.

Tháng sáu, khí trời đã nóng lên, La Tiểu Sanh đem tấm chăn mỏng đắp trên người, giống như là đang liều mạng chen chúc vào trong cái kén vậy.

Quỳ nằm nghiêng, nhìn cái đầu không ngừng di chuyển vào trong chăn của cô, trong khoảng cách của bọn họ như có hòn đá chắn ngang vậy, rút cuộc nhìn không được mà trêu chọc, “Em sắp dán vào tường rồi kìa.”

“Em thích dựa vào tường ngủ.” La Tiểu Sanh vừa nói, lại chen chúc dần vào bên trong.

“Ai u.” Giây giụa với biên độ quá lớn, lỗ mũi đụng phải vách tường.

“Ngu ngốc.” Quỳ khẽ thở dài một tiếng, đưa tay kéo lấy cô.

“Anh anh... anh..Anh làm gì?” La Tiểu Sanh cả kinh, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, liền liều mạng kéo lấy cái chăn mỏng trên người mình.

Quỳ cũng không để ý sự khấn trương của cô, đưa tay nâng hông của cô lên, vừa dùng lực thì cả người La Tiểu Sanh từ sát trong tường bị lôi vào trong lòng ngực của hắn.

Hai người dán chặt lấy nhau, nhiệt độ từ bàn tay hắn cách cả tấm chăn mỏng nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ đó trên hông của mình. Trong nháy mắt, La Tiểu Sanh khấn trương lên, dường như ngừng cả hô hấp, thân thể cứng còng, trong đầu trống rỗng.

Tư thế như vậy được giữ một lúc lâu, một cử động mà La Tiểu Sanh cũng không dám, cho đến khi tiếng hít thở đều đều của Quỳ vang lên ở bên tai, trong khi bọn họ vẫn như cũ không có chuyện gì phát sinh ra.

Hắn không phải là... ngủ rồi chứ?”

“Quỳ?” La Tiểu Sanh nhỏ giọng gọi, cũng thử từ trong lòng ngực của hắn thoát ra ngoài.

“Đừng lộn xộn.” Giọng nói của Quỳ chợt vang lên, La Tiểu Sanh cũng không dám động nữa.

Một lát sau, hắn tựa hồ vừa ngủ thiếp đi, cho nên cô vừa thử giật giật cánh tay.

“A...” cô khẽ kêu một tiếng. Quỳ ôm lấy cánh tay của cô, tấm chăn mỏng rút xuống, cánh tay lơ lửng của bọn họ dán lại với nhau.

“Ngủ.” Quỳ nhắm hai mắt, nhàn nhạt nói rõ.

Như thế này làm sao có thể ngủ được? Tâm tư La Tiểu Sanh nhảy dồn dập, chẳng qua là đã trải qua hai lần thất bại, cô không còn dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Một lát sau, trong phòng vẫn im ắng như cũ.

Hắn ôm cô, thời gian từng giây từng phút trôi qua. Rút cuộc, tâm tư cuồng loạn của La Tiểu Sanh dần dần bình tĩnh trở lại, lúc ban đầu là thế nhưng giờ đây lại dâng lên một cảm giác an toàn đang được thay thế.

Thì ra là được quỳ ôm trong lòng như vậy cũng thật tốt, cứ bị ôm như vậy giống như cô có thể dựa vào đó mãi vậy.

Cô giật mình, ở trong lòng của hắn tìm thấy sự thoải mái nhất, sau đó nghe hô hấp của hắn, dần dần tiến vào mộng đẹp...

Ánh sao xuyên thấu qua khe hở của cửa gỗ chiếu vào, chiếu lên trên người bọn họ, tất cả giống như tự nhiên mà đến vậy...

4. Chương 07-08

Một đêm này, La Tiểu Sanh ngủ cực kỳ ngon giấc, đến sáng ở nông thôn lâu như vậy, lần đầu tiên cô ngủ thẳng giấc đến khi mặt trời phơi nắng cả cái mông. Cô ở trong mộng chép miệng một cái, trở mình, những tia nắng ấm áp xuyên qua khe cửa chiếu vào, khi chạm đến mặt cô, cô liền mở mắt ra.

Quỳ!

Cô vừa nhớ đến hắn, mặt liền đỏ lên, vội nhìn mọi nơi xung quanh...

Bên người trống không, chán nản bằng phẳng đến nỗi không thể nhận ra là đã từng có người nằm ngủ ở bên cạnh cô, nhưng trong không khí lại tràn ngập một mùi hương thần nhiên, La Tiểu Sanh nhận ra, đó là hương vị trên người Quỳ. Vì thế trái tim mát mẻ của cô ngay lập tức lại lấp đầy sự vui sướng, nụ cười lại nở rộ.

Cô vội xuống giường, trang điểm tỉ mỉ, thậm chí còn lấy chiếc váy dài Bohemian màu xanh biếc, có hoa văn diêm lệ từ trong tủ ra. Có trời mới biết đã bao lâu cô không ăn diện như vậy? Thật ra bề ngoài cô tuyệt không xấu, mặc dù ngũ quan không có gì xuất sắc, nhưng đặt chung một chỗ lại có một phen ý nhị, đặc biệt xứng với loại sắc thái thanh thoát này, đeo thêm chiếc chuông nhỏ vào chân, cả người cô giống như có thể phát ra ánh sáng vậy.

Trước đây cô chưa từng ăn diện như vậy, bởi vì Tần Phong nói hắn chỉ thích con gái văn tĩnh. Cho nên tủ quần áo của La Tiểu Sanh từ trước đến nay đều thuần là màu trắng, thậm chí ngay cả độ dài của váy cũng cố định, nếu không mang vớ thì cũng không ngắn trên đầu gối. Chiếc váy này là lần trước cô đi Lệ Giang vẽ tranh nhìn thấy, thật sự rất thích cho nên mới mua, nhưng mua xong cũng chưa từng mặc thử...

Đầu ngón tay La Tiểu Sanh quẹt qua nếp nhăn trên váy, ngón tay trắng nõn cùng với sắc thái diêm lệ tạo nên sự đối lập, cô trầm tư một lát, lại thay váy...

Tiếng chuông thanh thúy vang lên trong khoảng sân đầy ánh mặt trời, một cô gái khoan thai bước ra từ sau chiếc cửa gỗ, sự xuất hiện của cô làm cho không khí trở nên rực rỡ. Cô đi đến, ánh mắt dừng lại ở bông hoa hướng dương nở rộ bên góc tường, trên mặt hiện lên một màu đỏ ửng...

“Quỳ, buổi sáng tốt lành.” Giọng nói của cô không thể che giấu được sự hồi hộp.

Trong sân lặng gió, những chiếc lá hướng dương xanh biếc khẽ rung, giống như đang chào cô.

“Hôm nay em muốn vào thành phố một chút, mang bức tranh giao cho Sở Sở, có thể sẽ về hơi trễ. Nhưng em sẽ cố gắng về trước khi mặt trời lặn, anh phải biết tự chăm sóc mình nha.”

Lá cây hướng dương lay động, sắc vàng rực rỡ hướng về mặt trời.

“Anh có muốn... mua gì không? Em vào thành phố có thể mang về cho anh.”

Hoa hướng dương vẫn như cũ lay lay chiếc lá, La Tiểu Sanh hiểu được, hẳn là đang khách khí với cô.

Cô nháy mắt mấy cái với hắn, “Anh đã không nói, vậy em mua gì cũng được, đến lúc đó thì đừng nói không thích à nha!”

Các bạn có thể tưởng tượng, dưới ánh nắng mặt trời, một cô gái cùng nói chuyện với một gốc hoa hướng dương, tuy có chút quý dị, nhưng càng nhiều lại là một hình ảnh ấm áp hài hoà.

Vùng nông thôn nơi La Tiểu Sanh chỉ có thể đến thành phố bằng xe công cộng, cứ nửa tiếng sẽ có một chuyến, qua sáu giờ tối sẽ không còn xe nữa, vì tiết kiệm thời gian, cô vội vàng mang theo mấy mẫu bánh quy ra khỏi nhà. Trước khi đi, cô còn tạm biệt Quỳ, hoa hướng dương ở góc tường khẽ rung rinh lá như muốn cùng cô nói tạm biệt lại.

Sau khi tạm biệt Quỳ, cô mang bức tranh ra khỏi cửa.

Đó là các bức tranh cuộc sống của cô ở nông thôn, đi vào thành phố là để mang đến cho Sở Sở.

Ba của Sở Sở là Sở Kiến Quốc là một hoạ sĩ có chút danh tiếng trong thành phố, ở trong này mở một phòng tranh kinh doanh những bức tranh do chính mình vẽ. Bình thường, La Tiểu Sanh thường đứng hạn giao tranh của mình, chính là nhờ ba của Sở Sở cho ý kiến nhận xét, nếu thấy tốt thì Sở Kiến Quốc sẽ đặt tranh cô trong phòng để bán, phàm là bức tranh được ông giữ lại đều bán nhanh hơn, giá cũng cao hơn vài lần so với để ở các phòng tranh khác. Đối với sinh viên nghèo tốt nghiệp ở trường mỹ thuật mà nói, tiền không phải là quan trọng nhất, nhưng cũng không thể thiếu được.

Ánh nắng chói chang, xe công cộng lắc lư trên đường một hồi lâu, La Tiểu Sanh ôm tranh, ngẩng nhìn phong cảnh đang lùi dần về phía sau, hồi tưởng lại tiếng hít thở của Quỳ vang lên bên tai cô đêm qua, trái tim đã lâu không được chiếu sáng dần trở nên ấm áp.

Phòng tranh ở ngay cạnh nhà ga, La Tiểu Sanh ôm bức tranh quẹo vào một cái ngõ nhỏ, đường đi giống như mê cung rẽ trái rẽ phải, cuối cùng ở một ngã rẽ mới nhìn thấy phòng tranh cùng với cánh cửa chạm khắc hoa cổ kính. Bên trong phòng tranh có một cô gái mặc sườn xám màu tím đang ngồi, bàn tay đặt trên quầy hàng bằng gỗ tử đàn, có phần lười biếng, lại có chút phong tình.

“Sở Sở!” La Tiểu Sanh kêu lên một tiếng, vội vàng chạy vào.

Sở Sở từ trên ghế đứng dậy, mặt không chút thay đổi nói, “Cậu đã đến rồi à?”

La Tiểu Sanh biết Sở Sở luôn là như vậy, bề ngoài cô giống như không thể để ý đến bất cứ thứ gì như thật ra lại có một trái tim rất ấm áp.

Nhìn La Tiểu Sanh đi vào phòng tranh, Sở Sở quét mắt cô một cái, “Sao lại ăn mặc như vậy? Tổ không nhận ra cậu đấy.”

“Không đẹp sao?” La Tiểu Sanh xoay một vòng, nâng chiếc váy dài lên, chuông nhỏ bên chân leng keng rung động.

“Đẹp lắm, so với mấy màu sắc quần áo giống như đưa ma kia thì tốt hơn nhiều.” Phụ nữ tao nhã nhưng thật ra lời nói lại rất ác độc.

La Tiểu Sanh cũng không để ý, chính vì hôm nay nôn nóng muốn trở về nên liền mở miệng đi vào đề tài chính, “Hôm nay tổ có mang theo mấy bức tranh, ba cậu có ở nhà không?”

Sở Sở hếch cằm chỉ vào buồng trong, “Lại ở bên trong phòng tranh bảo bối của ông ấy rồi.”

“Vây thôi! Đợi tổ làm chính sự trước, lát lại ra tìm câu nha!” Cô nói xong vén rèm lên, đi vào buồng trong.

Lúc La Tiểu Sanh đi vào, Sở Kiến Quốc đang đứng trước một bức tranh liên tục gập đầu, khoé miệng nở một nụ cười tán thưởng.

“Ồ! Tiểu Sanh, cháu đã đến rồi sao?” Ông nhiệt tình đi qua đón tiếp.

“Đã bao lâu cháu không có tới rồi nhỉ? Sở Sở thường nhắc đến cháu lắm, gần đây bận làm gì sao?”

La Tiểu Sanh ngượng ngừng cười, “Gần đây cháu về nông thôn ở một thời gian, để tìm cảm hứng ấy mà.”

“Ở nông thôn? Tốt lắm, hiếm có người trẻ tuổi nào lại nghĩ đến việc về nông thôn lắm.” Sở Kiến Quốc gập đầu, ánh mắt đặt trên bức tranh của La Tiểu Sanh.

La Tiểu Sanh vội vàng lấy trang đưa qua, “Đây là bức tranh mới nhất của cháu, phiền bác cho cháu một vài ý kiến.”

Sở Kiến Quốc nhận bức tranh, đặt ở trên bàn, bắt đầu nhìn ngắm, chân mày ông giống như được lên dây cót, trong chốc lát nhả lại, trong chốc lát lại giãn ra, La Tiểu Sanh thấy vậy liền bắt đầu có chút hồi hộp.

“Chú Sở, bức tranh của cháu... thế nào?”

Sở Kiến Quốc thu hồi tầm mắt đặt trên bức tranh, sắc mặt trầm tư, “Tiểu Sanh, cháu nói bức tranh này là cháu vẽ ở nông thôn sao?”

La Tiểu Sanh khẩn trương, “Dạ, có vấn đề gì sao ạ?”

Sở Kiến Quốc trầm tư một lát, “Bức tranh thì không có vấn đề gì, cảm nhận màu sắc rất tốt, tạo hình cũng không sai, nhưng tổng thể vẫn thấy thiếu cái gì đó...” Ông hơi ngừng lại, sờ sờ cằm nhìn lại thật lâu, bỗng nhiên ngẩng đầu, “Tiểu Sanh, không phải cháu đang có tâm sự gì đấy chứ?”

A? Trong lòng La Tiểu Sanh cả kinh, “Cháu... cháu tốt lắm.....”

“Thật không?” Sở Kiến Quốc dời tầm mắt về phía La Tiểu Sanh, dùng ánh mắt đã nhìn tranh vài chục năm đánh giá cô. Im lặng một lúc sau, ông bỗng nhiên cười, “Cũng không có gì, có thể là cháu sống ở thành phố lâu quá, cho nên trong bức tranh vẫn còn mang theo chút hơi thở nóng nảy phiền não, đây cũng là bình thường, vẽ thêm một thời gian thì sẽ không sao nữa.”

La Tiểu Sanh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nói vậy ba của Sở Sở cũng nhận ra lần này cô về nông thôn cũng không phải vì tìm để tìm linh cảm rồi.

“Nhưng mà.....” Lời nói của Sở Kiến Quốc bỗng nhiên thay đổi, “Có một bức tranh hình như có chút khác biệt.”

Cái gì? La Tiểu Sanh giương mắt lên, một mảnh vàng óng ánh đập vào mắt cô. Đây không phải là bức tranh vẽ cho Quý sao? Lấn vào trong đây lúc nào vậy?

La Tiểu Sanh có chút ngượng ngừng, “Chú Sở, cái này..... đây là bức tranh cháu vẽ chơi thôi.....”

“Chơi?” Sở Kiến Quốc hơi ngạc nhiên, “Tiểu Sanh, cháu đừng đùa chú! Bằng vào mắt nhìn đã vài chục năm này của chú, bức tranh nào tốt bức tranh nào không tốt, chú có thể thấy được cháu vẽ bức tranh này với tâm trạng như thế nào. Bức tranh này, chú muốn nói là thật không tồi đấy!” Sở Kiến Quốc vừa lòng gập đầu, vẻ mặt nhìn bức tranh tán thưởng, “Như vậy đi, bức tranh này để ở chỗ chú, chú cam đoan sẽ bán cho cháu với giá cao nhất.”

La Tiểu Sanh vội lắc đầu, “Tranh này cháu không bán.”

“Vì sao chứ? Bức tranh này của cháu rất tốt, phải có lòng tự tin chứ!”

“Không phải, chỉ là cháu.....” Ánh mắt La Tiểu Sanh rơi vào bức tranh, sắc vàng của hoa hướng dương trong tranh nở rộ, giống như Quý đang mỉm cười với cô, “Bức tranh này cháu đã hứa là sẽ tặng ột người bạn, cho nên.....”

“Thì ra là vậy.” Sở Kiến Quốc tiếc nuối lắc đầu, “Nếu đã như vậy, chú cũng không làm khó dễ cháu nữa, về phần mấy bức tranh khác của cháu, tuy rằng không tốt bằng, nhưng cũng đã tiến bộ rất nhiều, tạm thời để ở chỗ này đi.”

“Cảm ơn chú!”

Tạm biệt Sở Kiến Quốc, La Tiểu Sanh ôm bức tranh của Quỳ đi ra khỏi buồng, Sở Sở vẫn còn ngồi ở bên ngoài.

“Này, sao cậu lại không để bức tranh này cho ba tớ?” Sở Sở liếc Tiểu Sanh một cái, “Cậu nhìn tớ làm chi chứ? Hai người nói chuyện to như vậy, tớ là bị bắt nghe thấy đấy nhá!”

La Tiểu Sanh hơi buồn cười, “Biết rồi, lần sau tớ cam đoan sẽ nói chuyện nhỏ tiếng hơn một chút, được chưa?”

Sở Sở lia ánh mắt sang chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên lại quay đầu lại, “Đừng lảng sang chuyện khác! Nói mau, bức tranh này cậu muốn tặng cho ai?”

Đối mặt với nghi vấn như vậy, La Tiểu Sanh hơi có chút khó xử, tuy rằng cô không có chuyện gì để gạt Sở Sở, nhưng mà lúc này..... Cô bỗng nhiên có suy nghĩ muốn chuyện của mình và Quỳ là một bí mật chỉ riêng mình biết mà thôi.

“Không có gì, một người bạn mà thôi.”

“Không có gì?” Sở Sở nheo mắt lại, “Bạn bè gì, tớ có quen không, nam hay nữ, bao nhiêu tuổi rồi?” Liên tiếp mấy câu hỏi, thiếu chút nữa làm cho La Tiểu Sanh phải choáng váng.

“Chẳng qua chỉ là một người bạn quen được ở nông thôn mà thôi, hần..... Hần nói thích tranh của tớ, nên tớ mới hứa sẽ đưa cho hần, không hơn.”

“Chỉ có thể thôi sao?” Sở Sở hoài nghi đánh giá cô.

“Thật đó!” La Tiểu Sanh son sắt thề thốt.

Sở Sở nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, không thềm hỏi tiếp, cuối cùng La Tiểu Sanh thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Sau đó Sở Sở kêu cô ở lại ăn cơm, nhưng La Tiểu Sanh lại uyển chuyển từ chối, “Tớ còn có việc phải làm, lần sau đi nhé? Lúc đó tớ mời.”

“Đấy! Cậu làm gì mà cứ bí mật như vậy chứ!”

“Xin lỗi, Sở Sở.” La Tiểu Sanh trong lòng thầm nói, sau đó cô ôm bức tranh tạm biệt bạn tốt, rời khỏi phòng tranh.

La Tiểu Sanh ôm tranh đi nhưng không hướng về nhà ga, mà là vòng mấy vòng, đi đến chợ cây cảnh gần đó, đây là dự định cô đã nghĩ thật kỹ trước đó, muốn thay Quỳ mua một ít phân bón, chỉ cần nghĩ đến nụ cười tươi vui của hần, trong lòng cô thật ấm áp.

Mua phân bón thúc xong, La Tiểu Sanh lại ôm bức tranh đi đến nhà ga.

Ngay lúc cô đang muốn qua đường, một giọng nói gọi giật cô lại.

“Tiểu Sanh!”

Lưng La Tiểu Sanh cứng đờ, túi phân bón trong tay thiếu chút nữa thì rơi xuống đất. Cô chậm rãi xoay người, nhìn thấy thân cảnh cao gầy quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn ở cách đó không xa.

“Học trưởng.” Giọng nói của cô không không chế được nhẹ run.

“Đúng là em rồi, Tiểu Sanh?” Tần Phong nghe thấy giọng nói liền tràn ngập kinh ngạc, hần tiến lên vài bước, “Em ăn mặc như vậy thiếu chút nữa làm anh không nhận ra rồi!”

La Tiểu Sanh không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Tần Phong. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tần Phong ăn mặc theo phong cách ở nhà kể từ sau hôn lễ, hình như hơi béo lên một chút, so với lúc trước gầy gò lại tăng thêm một phần nam tính thành thực. Hần mỉm cười nhìn chằm chằm cô, La Tiểu Sanh bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có chút dồn dập.

“Thật khéo quá, anh cũng đi dạo phố sao?” Cô tận lực che giấu sự bối rối của bản thân.

“Anh đâu có rảnh như vậy chứ? Anh dẫn bà xã đi bệnh viện.”

Bà xã? Nghe được hân hạnh phúc khi gọi từ kia, trong lòng La Tiểu Sanh giống như bị dây thít chặt. Ánh mắt cô lướt qua Tần Phong nhìn về phía sau, Giang Vân đang mỉm cười chào cô, “Hi, tiểu Sanh.”

“Khéo quá.” La Tiểu Sanh có chút chột dạ, bỗng nhiên lại nhớ ra điều gì, vội vặn hỏi, “Cậu bị sao vậy? Thân thể không khoẻ sao?”

Giang Vân đỏ mặt cúi đầu.

Tựa hồ La Tiểu Sanh đã hiểu được vấn đề, sợi dây trong lòng lại càng buộc chặt hơn, cô cẩn thận hỏi, “Có phải... là mang thai không?”

Giang Vân gật gật đầu.

Một khắc đó, tim La Tiểu Sanh giống như bị cái gì đó đánh vào, đầu óc trống rỗng.

Thật lâu sau, cô lấy lại tinh thần, nụ cười tái nhợt, “Chúc mừng hai người.”

Giang Vân ngại ngùng nở nụ cười, nụ cười kia không thể giấu nổi sự hạnh phúc, trong mắt La Tiểu Sanh lại giống như bị dao cắt, đau đớn khôn cùng.

“Thật không hiểu cô ấy, mang thai thì có gì thẹn thùng cơ chứ?” Tần Phong dịu dàng mỉm cười nhìn Giang Vân, lại quay đầu về phía La Tiểu Sanh, thân thiết hỏi han, “Tiểu Sanh, gần đây em có đi đâu không? Anh có gọi đến chỗ nhà trọ của em lại không được, di động cũng không bắt máy, làm hại anh cùng Vân Vân lo lắng ẹ nuôi của đứa trẻ còn chưa ra đời này đâu.”

“Em... em gần đây đi về nông thôn.” Cô cũng không biết phải trả lời như thế nào, chỉ thăm nghĩ nhanh rời khỏi nơi này mà thôi.

“Về nông thôn? Em làm gì ở đó vậy?” Giang Vân cũng bước đến gần.

“Vẽ tranh.”

“Cậu về nông thôn vẽ tranh sao lại không nói cho bọn tớ biết một tiếng chứ?” Giang Vân oán trách liếc cô một cái.

“Xin lỗi.” Bây giờ tất cả các câu trả lời của cô đều là theo phản xạ, căn bản cô cũng không biết chính mình đang nói cái gì.

“Em đừng trách Tiểu Sanh, ai chẳng biết cô ấy là sinh viên mỹ thuật hệ tạo hình có tiếng mê tranh, trước kia thường vì vẽ tranh mà quên ăn đấy thôi. Em nói có phải không, Tiểu Sanh. Tiểu Sanh? Tiểu Sanh?”

A? Tiểu Sanh giật mình, “Phải.....”

“Tiểu Sanh, em ăn cơm chưa?” Tần Phong thân thiết nhìn cô.

“Ăn..... chưa.....” Cô gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Em chưa ăn cơm sao? Đi, đi theo bọn anh ăn cơm luôn!”

“Không được, em còn có việc.....” La Tiểu Sanh thoái thác.

“Tiểu Sanh, đừng không nể mặt mũi bọn tớ vậy chứ!” Giang Vân đèn gần nắm lấy tay cô, “Đã lâu chúng ta cũng không liên lạc với nhau, ăn bữa cơm thôi mà! Hơn nữa, bọn tớ còn muốn cậu đặt tên giúp đứa bé này đấy.” Nhắc đến đứa trẻ, nụ cười trên mặt Giang Vân càng tươi, cả người tựa hồ như phát ra hào quang.

Thứ hào quang này ở trong mắt La Tiểu Sanh lại trở thành một mảnh dằm, không chỉ đâm vào mắt cô, mà đâm vào lòng cô nữa.

“Tớ nói không muốn đi là không muốn đi mà!” Cô giẫy bàn tay ra.

Tần Phong và Giang Vân đều ngậm ngẩn cả người.

“Tiểu Sanh? Cậu làm sao vậy?”

Ngay lúc này cô mới ý thức được sự thật thối của bản thân, “Xin lỗi, tớ..... tớ thật sự có việc, tớ đi trước đây!” Nói xong, cô vội vàng xoay người, không để ý đến tiếng gọi từ sau lưng, bước chân ngày càng nhanh, thậm chí đã chuyển thành trốn chạy.

Cả đời này của La Tiểu Sanh cũng chưa từng chạy nhanh như vậy đi? Nhưng mà lúc ấy chân của cô giống như bị cái gì đó kéo đi, từng bước lại từng bước, muốn dừng cũng không được.

Bên tai đều là tiếng còi ô tô, tiếng nói ồn ào, cô cứ như vậy không mục tiêu chạy về phía trước, trong lòng hỗn loạn, chẳng những loạn đến nỗi khiến cô không thể thở, mà còn loạn đến cô cũng không thể tự chủ được.

Cô cứ chạy mãi, chạy mãi như vậy, hoàn toàn không cảm giác được mệt mỏi. Cô chạy qua con phố lớn, chạy vào công viên, thậm chí phải rời xa thanh âm vắng vắng bên tai này, mãi cho đến khi bốn phía im lìm, bỗng nhiên bước chân cô mềm nhũn, sự mệt mỏi tích tụ trong thân thể đột nhiên bộc phát, cô tê liệt ngã xuống đất.

Trong nháy mắt khi ngã xuống, từng hình ảnh những ngày khi cô ở bên cạnh Tần Phong nhưng một bộ phim xẹt qua trước mắt La Tiểu Sanh. Giọng nói dịu dàng của hắn vẫn còn vang bên tai, nụ cười giữa hai hàng chân mày không có lúc nào là không kích thích trái tim yếu ớt kia của cô.

Lúc trước mọi người thường nói: Yêu đơn phương là một loại tình yêu say đắm hoàn mỹ nhất trên đời này, bởi vì tuyệt đối cũng không bao giờ bị thất tình. Nhưng chỉ có người chân chính từng trải mới biết được: loại tình yêu không thể nói nên lời này, đó mới là loại tình yêu yếu ớt nhất trên thế giới.

Chuyện tình đau khổ nhất trong cuộc đời, đó là không những trông mắt nhìn thấy bản thân tan nát cõi lòng, lại còn phải che giấu sự tan nát ấy.

Mà yêu đơn phương một người, chẳng những phải chịu thương tổn, ngay cả nước mắt cũng phải nuốt ngược vào trong.

La Tiểu Sanh chính là một cô gái gốc gác nghiệt như vậy, cô thầm lặng yêu một người đàn ông không yêu mình suốt năm năm trời, năm năm đó cô chưa bao giờ nói lời yêu của mình ra cửa miệng, lại càng không ngừng an ủi bản thân, chỉ cần cô nỗ lực, một ngày nào đó Tần Phong sẽ thấy được. Nhưng mà, muốn đạt được tình yêu thuộc về chính mình thì nỗ lực không sẽ là không đủ, nếu không có dũng khí nói ra thì hết thấy chỉ sẽ dừng lại tại chỗ mà thôi. Mà thứ La Tiểu Sanh cô thiếu, đúng là sự dũng khí này.

Trên trời thổi qua một đám mây đen lớn, trong chốc lát ánh mặt trời đã bị bóng tối nuốt lấy.

Thời tiết tháng sáu, sẽ thất thường như vậy. Tiếng sấm ầm ầm vang lên, trời bỗng nổi gió, gió càng lúc càng lớn, cây cối xung quanh lay động, lá cây chạm vào nhau xào xạc.

Chỉ chốc lát sau, mưa to bắt đầu rơi xuống cùng với cuồng phong hỗn loạn, đập vào mặt đất khô nẻ, bụi bặm tung lên.

Lạnh lẽo từ mặt đất truyền lên làm cho La Tiểu Sanh từ trong thống khổ bình tĩnh lại, ngay lúc này, một chiếc lá ngô đồng bị gió cuốn đi rơi vào tay cô.

Lại là một tia chớp, chiếu vào trên chiếc lá rách nát kia, cũng đâm vào lòng cô.

Quý!

Trong đầu La Tiểu Sanh bỗng nhiên hiện lên khung cảnh lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, khi đó cũng là một đêm mưa bão, một cánh tay của hắn cũng bị gió thổi gãy, không thể động đậy được.

Nghĩ như vậy, mắt cô nhìn vào chiếc lá trong tay, nhất thời cảm thấy bất an.

La Tiểu Sanh loạng choạng đứng lên khỏi mặt đất, mưa ngày càng dày đặc, chớp liên tục chiếu sáng con đường, tiếng sấm to ì ầm ngay trên đỉnh đầu, mỗi một lần nổ lại khiến người ta run rẩy.

Nhưng mà, giờ phút này La Tiểu Sanh cái gì cũng không để tâm, vô luận là Tần Phong hay là mưa gió, tất cả đều bị cô ném ra sau đầu, chỉ còn lại hình ảnh lúc mình gặp Quý. Trong lòng cô chỉ có một ý niệm duy nhất, phải trở về nhà thật nhanh!

Ông trời cuối cùng cũng rủ lòng thương người, khi La Tiểu Sanh chạy đến nhà ga, chiếc xe công cộng cuối cùng chuẩn bị khởi hành. Cô chạy đến, dang hai tay chắn trước xe.

“Ê, cô muốn chết hả?” Lái xe vội vàng phanh lại, cả người đổ một thân mồ hôi lạnh.

“Xin lỗi, xin lỗi.....” La Tiểu Sanh không ngừng xin lỗi, ôm bức tranh, trèo lên xe.

Xe lắc lư chạy trong đêm mưa, tốc độ cực kỳ chậm.

La Tiểu Sanh ngồi trong xe lo lắng vạn phần, ngọn đèn hai bên đường đều phát ra ánh sáng u ám, những hạt mưa trong bầu trời đêm đen tối kia như đang giương nanh múa vuốt, giống như từng mũi nhọn đâm vào mắt người xem.

La Tiểu Sanh ôm chặt bức tranh trong lòng mình lại, cuộn mình tại chỗ ngồi, quần áo ướt mưa dính vào trên người, lạnh đến run rẩy.

Sự lo lắng làm cho việc chờ đợi hai tiếng trôi qua càng thêm lâu, cô cuộn mình lại, càng không ngừng tưởng tượng đến hình ảnh hoa hướng dương ở trong bão táp kia, trong lòng đau đến trước nay chưa từng có.

Nỗi đau này và nỗi đau lúc gặp Tần Phong mấy tiếng trước không giống nhau, lúc ấy chỉ đau trong ngực, mà nỗi đau này là thấm vào tận xương, dọc theo gân mạch mà lan toả toàn thân, đến cuối cùng cô cảm thấy ngay cả cử động một chút cũng chỉ là sự bất lực mà thôi.

Đúng vậy, thì ra trong lúc bất tri bất giác, người con trai tên Quỳ kia đã chôn trong lòng cô một hạt giống, mọc rễ nảy mầm, tác động đến mỗi dây thần kinh của cô.

Con người luôn ở thời điểm mất đi mới phát hiện cái gì mới là quý giá nhất với chính mình, lần đầu tiên La Tiểu Sanh phát hiện, sự tồn tại của Quỳ là quan trọng với cô đến như thế nào.

Do có mưa to, giao thông công cộng bị đình chỉ, phải hơn ba tiếng cô mới đến trạm.

Lúc La Tiểu Sanh lao xuống xe, các ngón tay đều cứng ngắc, nhưng cô vẫn ngơ ngác vô phản cố lao ra ngoài, ở đêm tối mưa to, không hề để ý đến cơn mưa lạnh như băng đang trút xuống. (nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước.)

Đường về nhà lầy lội, đặc biệt là lúc đi ngang qua bờ ruộng, không ngờ chân lại bị lún xuống.

Cô vẫn chạy, ngã sấp ở trên đường, lại đứng dậy, tiếp tục chạy. Một bên giày không biết đã rơi ở nơi nào, một chiếc khác thì bị rơi vào vũng bùn lúc bị ngã.

Nhưng La Tiểu Sanh vẫn không dừng lại, cô vẫn khăng khăng ôm chặt bức tranh trong lòng, dùng thân mình gầy gò che mưa cho nó.

Tóc cô ướt đầm, từng sợi dính vào trán, chiếc váy diễm lệ dính đầy bùn đất, trở nên đen thui xấu xí. Vớ và cánh tay bị dán cửa phải, chảy thật nhiều máu, lại bị nước mưa rửa trôi đi.....

Sắp đến rồi! Sắp đến rồi!

Cô nhìn thấy cửa sắt quen thuộc trong sân, chút sức lực cuối cùng lại vùng lên, không ngừng tiến về phía trước.

La Tiểu Sanh biết, Quỳ đang ở bên trong chờ mình về.

Nhưng ngay vào thời điểm cô đến gần cửa, chân vấp phải tảng đá, cô nặng nề ngã quỵ trước cửa. Bức tranh ở trong lòng lại bị văng ra ngoài, thật xa.

“Quỳ.....”

Chỉ kêu lên một tiếng sau cùng, trước mắt La Tiểu Sanh tối sầm, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

5. Chương 09-10

La Tiểu Sanh là nhờ sự ẩm áp ở hai bên gò má mà tỉnh dậy, khi đó vẫn còn gió mưa, bên tai toàn bộ là tiếng gào thét của mưa rền gió dữ.

Cô mở mắt ra, mơ hồ trước mắt trở nên rõ ràng hơn, sau đó cô nhìn thấy hàng chân mày quen thuộc của Quỳ.

“Tiểu Sanh?” Quỳ thấy cô tỉnh lại, ánh mắt lo lắng bỗng nhiên tràn ngập vui mừng.

La Tiểu Sanh muốn gạt đầu với hấn, mới giật giật cổ, lại phát hiện cả người đều đau nhức làm cho cô không nhìn được kêu lên thành tiếng, nhưng mà từ cổ họng cũng chỉ là những thanh âm khàn khàn mà thôi.

“Đừng nhức nhích!” Quỳ vội đè vai cô lại, “Em bị sốt, phải nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Bị sốt? Sao cô lại bị sốt? La Tiểu Sanh bắt đầu hồi trước chuyện xảy ra trước khi bị hôn mê, nhắm mắt lại, trước mặt cô tất cả đều là ánh sáng của những tia chớp rét lạnh, mưa như trút nước xuống.

Cô bỗng nhiên mở mắt ra, giấy dựa nắm lấy tay Quỳ, nói năng lộn xộn, “Anh..... anh có sao không? Gió..... rất lớn..... lại còn có mưa.....”

Mắt Quỳ hạ xuống, đồng thời nắm chặt lấy tay cô, “Vì anh sao? La Tiểu Sanh, em thật sự là đồ ngốc.”

Một tia chớp xẹt qua không trung, ánh sáng trắng xuyên qua song cửa gỗ chiếu vào nơi tay họ nắm lấy nhau. Hai ánh mắt đối diện nhau trong trầm mặc, trong căn phòng nhỏ tĩnh lặng này, ánh đèn vàng nhạt nhẹ nhàng lay động, khoả chặt hai con tim lại với nhau.

Bỗng nhiên Quỳ cúi người xuống, ôm chặt La Tiểu Sanh vào ngực.

“Đồng ý với anh, đừng bao giờ tự tổn thương mình nữa, được không?”

Không im lặng gạt đầu, thuận thế vùi mặt vào ngực hấn.

Em đồng ý với anh, vì anh em sẽ không bao giờ... ngốc nghếch như vậy nữa.

Mưa to gió lớn, cuối cùng cũng dần dần hoãn lại, mưa to biến thành mưa nhỏ, gió to hoá thành gió nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiếng mưa rơi lách tách ngoài hiên.

La Tiểu Sanh ở trong ngực Quỳ, an tâm nhắm mắt lại.

Một đêm đó cô ngủ vô cùng an giấc, nhưng đến gần sáng lại mơ thấy một cơn ác mộng. Trong mộng có tiếng mưa gió gào thét hải hùng, một gốc hoa hướng dương ở trong góc tường bị gió thổi đứng không vững, tia chớp loé lên, tiếng sấm ầm vang từ chân trời dội đến, bật gốc của nó!

“Đừng mà!” La Tiểu Sanh kêu lên sợ hãi, mở mắt ra, lại nhìn thấy căn phong quen thuộc.

Thì ra chỉ là một giấc mộng!

La Tiểu Sanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ, tâm tình bỗng nhiên trầm xuống.

Hấn, lại đi rồi sao?

Bỗng nhiên, một đôi tay từ sau lưng ôm choàng lấy cô, sau đó kéo cô vào lòng mình.

“Quỳ?” La Tiểu Sanh vội quay đầu lại, ngủ một đêm, rốt cục sức lực đã được lấy lại, lúc nói chuyện giọng nói cũng mạnh lên không ít.

Quỳ không trả lời, chỉ nhẹ nhàng ‘ừ’ một tiếng, thanh âm trầm thấp, mang theo chút lười biếng, vang lên ngay bên tai cô, cực kỳ giống cảnh vợ chồng tán tỉnh nhau trước khi rời giường, mặt La Tiểu Sanh đỏ lên.

“Em tưởng là anh đã đi rồi.” Cô cúi đầu, cảm giác được nhiệt độ thân thể Quý cuộn cuộn truyền vào từ sau lưng cô.

“A!” Dường như cô nhớ đến cái gì, sắc mặt bỗng dưng đỏ bừng, “Em... quần áo của em đâu?” Cô nắm chặt chân, từ trong lòng Quý nhảy dựng lên, nhìn hấn, khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt loé lên.

Nhất định là cô bị bệnh nên mới choáng váng như vậy, thế nhưng từ tối hôm qua đến giờ lại không phát hiện, mình loả thể nằm trong lòng Quý.

Quý cũng không ngồi dậy, dùng thanh âm nhẹ nhàng nói, “Quần áo em bị ướt hết cả rồi.”

“Vậy nên... nên... là anh giúp em cởi ra ư?” Mặt La Tiểu Sanh càng đỏ hơn.

Quý gạt đầu, “Không lau khô mình thì sẽ bị cảm mất.”

“A!” La Tiểu Sanh kêu lên thất thanh, làn da giống như bị hoả thiêu, từng lỗ chân lông đều tràn ngập xấu hổ, “Anh..... anh.....” Hấn lại giúp cô lau khô thân thể! Rất xấu hổ à nha!

“Anh làm sao nào?” Về mặt Quý vô tội nhìn cô.

Bị nhìn như vậy, người bị chột dạ ngược lại là La Tiểu Sanh. Tối hôm qua mưa to như vậy, hấn làm như thế cũng là vì muốn tốt cho cô, bắt đắ dĩ mới giúp cô cởi quần áo mà thôi. Mà phản ứng hiện tại của cô, có vẻ như là quá để tâm rồi, bây giờ là thời đại nào rồi chứ, làm gì mà phải để tâm đến vậy? Mặc dù trong lòng nghĩ thế, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Quý, cô vẫn không nhin được mà thẹn thùng. Hấn nhìn chăm chăm cô, vậy tối hôm qua quan có phải cũng.....

Cô quyết định lảng sang chuyện khác, “Mặt trời đã mọc rồi, sao anh lại còn... còn ở đây chứ?”

Trong mắt Quý lướt qua một tia phức tạp khó phát hiện, “..... Anh muốn ở với em.”

“Có thể được sao?” La Tiểu Sanh nghi hoặc nhìn Quý, cô nhớ rõ hấn từng nói với mình, hấn là một cây hoa hướng dương, mà hoa hướng dương là phải hướng theo ánh mặt trời.

“Không sao, hôm nay có thể ngoại lệ được mà.”

Ngoại lệ? Không biết vì sao, khi nghe thấy hấn nói vậy, trong lòng La Tiểu Sanh ngược lại cảm thấy có chút bất an. Cô không nói chuyện nữa, cẩn thận quan sát Quý, sau đó rốt cục cô cũng bắt được một chút suy yếu từ ánh mắt hấn.

La Tiểu Sanh khấn trương, “Quý, không phải là anh không thoải mái đấy chứ?”

Quý ngẩn ra, “Sao có thể thế được? Anh rất tốt, ngược lại đêm hôm qua em sốt thật cao, bây giờ cảm giác có đỡ hơn tí nào không?”

Rõ ràng là hấn cố ý lảng sang chuyện khác, La Tiểu Sanh trong lòng sốt ruột, toàn thân bao bọc bằng một tấm chăn, cô vươn tay sờ vào trán hấn. Khoảnh khắc cô chạm đến, cổ tay bị nắm lại, “Xem em kìa, làm như anh mới là người bệnh ấy.” Khoé miệng Quý hàm chứa nụ cười, dịu dàng nhìn cô.

Sự dịu dàng như vậy lại làm cho La Tiểu Sanh ngày càng bất an, cô bỏ tay hấn ra, “Em đi ra sân nhìn thử.” Nói xong xoay người muốn đi.

“Từ từ!” Quý vội vàng gọi cô lại, nhưng không đứng lên ngăn cản.

Trong nháy mắt, La Tiểu Sanh giống như bị một tia sấm chớp đánh vào thân thể, bước chân lùi lại, lưng cứng ngắc. Cô chậm rãi quay đầu lại, từ ánh mắt Quý di dời xuống dưới, cuối cùng dừng lại trên đùi hấn.

“Chân của anh.....” Ánh mắt cô tràn ngập hoảng sợ.

“Chân anh tốt lắm mà, không có việc gì đâu.” Rõ ràng hấn nói như vậy, nhưng lại không hề nhúc nhích.

La Tiểu Sanh lui từng bước về phía sau, sau đó lao xuống cầu thang giống như điên, chạy ra ngoài sân. Một khắc khi ánh mắt cô chạm vào góc tường kia, cô nhin không được lấy tay che kín miệng.

Hoa hướng dương bị gió thổi ngã vào trong đồng gạch vỡ vụn hỗn độn, tất cả cành lá đều rũ xuống, không ít cánh hoa rơi rụng xung quanh.

Tại sao lại có thể như vậy!

Trong nháy mắt, La Tiểu Sanh bỗng nhiên có cảm giác đất trời xoay chuyển, cô ngồi xổm xuống, vươn tay muốn đỡ cây lên, nhưng đỡ thế nào nó cũng không đứng dậy được, cô gấp đến nỗi ánh mắt đều đỏ hoe.

“Vài ngày nữa sẽ tốt thôi.” Một thanh âm suy yếu vang lên bên tai cô, Quỷ chống vào cửa mà đứng, hiển nhiên là hắn đã tổn rất nhiều sức để xuống đây, khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu, giống như sẽ có thể bị khuy ngã bất cứ lúc nào.

“Anh xuống đây là gì chứ!” La Tiểu Sanh chạy lại đỡ hắn, vốn định trách mắng, hắn lại ngã về phía cô, bao nhiêu sức nặng đều đặt trên người cô cả.

Hai người bọn họ cùng ngã xuống đất, tám chân rớt cục chịu không nổi, rơi xuống dưới chân.

“A!” La Tiểu Sanh vội vàng muốn nhấc lên, bất đắc dĩ thân người bị hắn đè lên, động dậy cũng không được.

“Anh cười gì chứ?” Trong lúc bối rối, La Tiểu Sanh thoáng nhìn ý cười bên khóe miệng Quỷ, rõ ràng yếu ớt muốn chết, lại còn sức mà cười cô cho được cơ đấy! Nhất thời, loại cảm giác đau lòng cùng xấu hổ này tràn ngập trong lòng, cuối cùng La Tiểu Sanh ngay cả phải làm gì bây giờ cũng không biết, lời trách cứ nghẹn trong cổ họng, cả nửa ngày cũng không thốt được một chữ.

“Yên tâm đi, anh chưa chết được đâu.” Quỷ ôm cô, tạo nên một tư thế thoải mái nhất.

“Đến mức này, anh còn.....” Còn ăn đậu hủ của cô nữa! La Tiểu Sanh tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng phân lo lắng trong lòng dường như đã giảm đi một chút.

“Anh còn làm sao cơ?” Quỷ không có ý muốn buông tha cô.

“Anh là tên vô lại!” La Tiểu Sanh nói xong, rốt cục cũng buông tha cho chồng cự.

Trên thế giới này, có đấu với trời, với đất, cũng đừng bao giờ đấu với mấy tên vô lại.

Ánh nắng tràn ngập sân, trong đồng hồ ồn động sau bão táp, một màu xanh tươi mới từ khe hở vườn ra, tham lam hưởng thụ ánh mặt trời lấp lánh.

“Em có thể hỏi anh một chuyện không?” La Tiểu Sanh nói.

Quỷ từ từ nhắm hai mắt lại hưởng thụ, đáp lại bằng giọng mũi.

“Nếu có một ngày không có ánh mặt trời, anh sẽ như thế nào?”

“Làm sao có thể chứ? Mặt trời mỗi ngày đều mọc lên mà!”

“Em nói là nếu.” La Tiểu Sanh nhấn mạnh một câu, sau đó lại cảm thấy không yên, “Nếu thực sự có một ngày như vậy, anh sẽ rời bỏ em, đúng không?”

Quỷ mở mắt ra, ý vị thâm trường nhìn cô, “Nếu có một ngày không có ánh mặt trời.....”

“Thì sẽ thế nào?” Cô khẩn cấp truy vấn.

Quỷ bỗng nhiên nở nụ cười, âm áp giống như có thể xua đuổi hết thảy rét lạnh.

“Em chính là ánh mặt trời của anh, La Tiểu Sanh.”

Dưới sự chăm sóc của La Tiểu Sanh, vết thương của Quỷ dần dần tốt lên rất nhiều, chạng vạng mấy ngày sau, lúc hắn xuất hiện, đã có thể chạy được, thật là tốt.

Nhưng đối với chuyện này, lòng La Tiểu Sanh thủy chung vẫn mang áy náy.

Ngày hôm đó nếu không phải cô một mực nghĩ đến chuyện của Tần Phong và Giang Vân, chậm trễ thời gian về nhà, nói không chừng đã có thể kịp che chắn cho Quỷ trước khi bão đến, mà Quỷ cũng sẽ không bị thương nặng đến vậy.

Vì áy náy trong lòng, cho nên mỗi lần gặp Quỳ đều không khỏi có chút câu nệ, hết thấy những điều này đều được Quỳ nhìn thấy trong mắt. Vì thế chàng vạng một ngày nọ, Quỳ theo thường lệ xuất hiện trong sân, nhưng cũng không vội vào nhà.

“Tiểu Sanh, anh dẫn em đến nơi này.”

La Tiểu Sanh sửng sốt, “Đến nơi nào?”

“Đi theo anh chẳng phải sẽ biết sao?” Quỳ không giải thích thêm mà nắm lấy tay cô, dắt cô chạy ra khỏi cửa.

“Chậm một chút, thương thể của anh còn chưa hoàn toàn lành lặn đâu!” Tiếng kêu của La Tiểu Sanh bị gió nam ở bốn phía thổi tan, dần dần biến mất trong bầu trời xanh nhạt.

Quỳ nắm tay La Tiểu Sanh chạy một mạch, đi qua bờ ruộng gập ghềnh, xuyên qua một loạt nhà tranh, dọc theo đường bùn đi một hồi lâu, lại quẹo vào bụi rậm lẫn mò một trận, cuối cùng lại dừng trước một mảnh tường bị tàn phá.

“Đây là?” La Tiểu Sanh có chút khó hiểu, nơi này có cái gì đặc biệt sao?

Quỳ không nói, chỉ nắm lấy tay cô nương theo bờ tường mà đi. Ngay tại lúc tầm mắt thoát khỏi bờ tường, khi rơi vào phía sau bờ tường, La Tiểu Sanh bỗng nhiên giật mình.

Ai lại nghĩ đến chỉ trong chớp mắt, phía sau bờ tường đổ nát lại là một cái đầm xanh biếc như vậy, tầng tầng lớp lớp lá sen phủ trên mặt đầm, gió nhẹ phất qua, làm cho từng đợt lá lay động.

La Tiểu Sanh nhìn đến ngây người.

“Lại đây.” Quỳ nhanh nhẹn xoắn ống quần lên, nắm lấy tay cô bước dần vào trong đầm.

Nước lạnh leo thấm vào cổ chân, rốt cục La Tiểu Sanh mới hoàn hồn lại.

“Đây là ở đâu? Sao anh lại biết nơi này?” Kỳ quái, rõ ràng bình thường không ra khỏi cửa, sao lại biết đến nơi này được chứ?”

“Chú chim én nhỏ sống dưới mái hiên nói cho anh biết.”

Chim én? La Tiểu Sanh như bị điện giật, “Chẳng lẽ chim én cũng có thể biến thành người sao?”

Quỳ lắc đầu, “Nhưng lời của nó anh có thể hiểu được.”

“Chim én cũng biết nói chuyện sao?” La Tiểu Sanh giống như một đứa trẻ tiếp tục truy vấn.

“Đương nhiên, chẳng những chim én có thể nói, ngay cả gốc cây tử đằng ở sân bên cạnh cũng có thể nói nha.”

“Cây tử đằng?” La Tiểu Sanh hơi nghĩ ngợi, rốt cục mới nhớ ra nhà cách vách hình như có một gốc cây tử đằng rất lớn, lúc xuân đến còn có mấy cánh hoa rơi vào bên sân nhà cô nữa.

“Vậy cây tử đằng kia là nam hay là nữ?”

Quỳ sửng sốt, bỗng nhiên bật cười, “Tiểu Sanh, em ghen sao?”

Ghen? Hai gò má La Tiểu Sanh nóng lên, phản ứng vừa rồi của cô là ghen sao? Nhưng đúng là khi cô biết được Quỳ cũng có lúc cùng người khác nói chuyện, trong lòng cô vẫn là có chút chua xót nho nhỏ.

“Làm gì có.....” Miệng cô thì nói như vậy, nhưng con người thì hạ xuống, tránh ánh mắt của Quỳ.

“Cây tử đằng là nữ.”

Quỳ vừa nói ra, tim của La Tiểu Sanh giống như bị bóp chặt lại.

“Nhưng mà cô ấy yêu cây anh đào bên cạnh cô ấy.”

Về mặt Quỳ lại giống như rất thật tình, “Em nhìn xem cô ấy quấn cây anh đào chặt như vậy không phải sao? Giống như là sợ người khác cướp đi vậy.”

Quỳ nói như vậy, La Tiểu Sanh lại nghĩ đến, khi xuân đến là lúc cô nghe thấy di ở cách vách có nói cây tử đằng nhà di leo lên cây anh đào rất rậm rạp, lời cũng không lời hết được.

“Vậy cây anh đào có yêu cô ấy không?”

“Ngay từ đầu cây anh đào cũng không phải là tình nguyện, nhưng sau khi hắn bị cây trúc đào cự tuyệt, thì chỉ có mỗi cây tử đằng an ủi hắn, cho nên hắn liền yêu cây tử đằng.”

Oa! La Tiểu Sanh nghe vậy ánh mắt sáng ngời, thì ra chỉ trong một khoảng sân nhỏ cách vách lại xảy ra tam giác tình yêu phức tạp như vậy, vậy mà cô không hay biết chút nào cả!

“Có phải tất cả cây cối đều biết nói chuyện hay không?”

“Đương nhiên, những gì có sinh mệnh đều có thể nói được cả.”

“Vậy chiếc lá sen này nó nói cái gì?” La Tiểu Sanh chỉ vào chiếc lá sen trước mặt mình hỏi.

Quỳ ra vẻ thần bí, “Nó sao? Nó nói.....”

“Nó nói cái gì?”

Dưới ánh trăng, khoe miệng Quỳ tà tà một câu, “Nó nói em thật nhiều chuyện.”

“À?” La Tiểu Sanh phồng miệng, “Anh nói xạo!”

“Anh không có nói xạo.” Quỳ ra vẻ đàng hoàng, “Không tin thì em tự mình nghe đi.”

“Anh dám giỡn mặt em sao?” La Tiểu Sanh trừng mắt, cô cũng không phải cây cỏ, làm sao có thể nghe được?”

“Anh không lừa em, chỉ cần có dụng tâm, ai cũng có thể nghe thấy lời nói của bọn chúng cả.”

Tuy trong lòng vẫn còn nghi vấn, nhưng nhìn ánh mắt chân thành của Quỳ, La Tiểu Sanh liền thành thật đưa tai đến gần chiếc lá sen.

“Nhắm mắt lại mới có thể nghe thấy được.” Quỳ nói.

Vì thế cô nhắm mắt lại, bắt đầu tinh tế nghe.

Đầu tiên là tiếng ếch kêu bên tai, tiếp theo là tiếng gió lướt qua lá sen, tựa hồ còn có cả tiếng nước gợn trên mặt đầm, những thanh âm này đan xen nhau tạo thành một khúc nhạc thật êm tai, làm say mê lòng người. Nhưng mà Quỳ nói rằng có cả tiếng lá sen nói chuyện, cô thật sự vẫn không nghe thấy được, vì thế cô định mở mắt ra để hỏi Quỳ.

Bỗng dưng một mảnh ẩm áp chạm vào môi cô.

Quỳ hôn cô.

Trong lòng rung động một chút, cảm giác ấm nóng trên môi này giống như làn gió đầu hạ thổi qua nơi yếu ớt nhất trong lòng cô, vì thế dưới ánh trăng đầm nước, lòng cô rộn ràng hé mở, say đắm.

Trong hốt hoảng, cô giống như nghe được thanh âm dịu dàng của quỳ, “La Tiểu Sanh, anh thích em.”

6. Chương 11-12(kết)

Trong gió nam tháng sáu, La Tiểu Sanh mai táng một tình yêu đơn phương đến gần năm năm, cùng lúc đó hạt giống trong lòng cô lại hướng về cây hướng dương kia nảy mầm, nở ra đoá hoa vàng óng ánh hướng theo ánh mặt trời.

La Tiểu Sanh đang yêu.

Tháng sáu lặng lẽ trôi qua, tháng bảy nóng như lửa rót cục đã đến.

Đây là một mùa rất thích hợp để nói chuyện yêu đương.

Mỗi khi mặt trời xuống núi, bên đồng ruộng, cạnh hồ nước, bờ sông nhỏ... sẽ vang lên tiếng cười vui vẻ của La Tiểu Sanh và Quỳ, phía sau dấu chân bọn họ cỏ lại mọc xanh lan tràn trên đê, bị sóng nước xô vào, tạo nên những chấm nhỏ lấp lánh.

Đó là dấu vết lưu lại của hạnh phúc.

Những ngày bình thản lại tràn đầy tiếng cười.

Quỳ sẽ luôn mỉm cười xuất hiện lúc mặt trời xuống núi, lại đương khi ánh nắng ban mai chiếu sáng lại lặng lẽ rời đi. Mỗi khi đến lúc đó, La Tiểu Sanh sẽ lấy dụng cụ vẽ tranh ra, tìm một vị trí thích hợp, lẳng lặng ở trong sân vẽ hoa hướng dương.

Bức hoạ lần trước bị gió mưa làm bẩn, cho nên cô muốn vẽ lại cho Quỳ một bức khác.

Lúc này đây cô vẽ tranh thật chuyên chú, mỗi khi cô cầm bút vẽ đối diện với hấn, thế giới bọn họ dường như chỉ có hai người với nhau.

Hoa hướng dương vẽ trong tháng bảy, đến tháng tám rót cục mới hoàn thành.

Vẽ xong bức tranh La Tiểu Sanh rất vui vẻ, ôm tranh chờ đến lúc Quỳ xuất hiện. Khi trời tắt dần tia nắng cuối cùng, Quỳ như thường lệ xuất hiện trong sân.

La Tiểu Sanh nhảy đến, nhón chân che mắt hấn, dẫn hấn đến trước bức tranh.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Cô hỏi.

Quỳ ngậm cười gật đầu, vì thế cô buông lỏng tay, một bức tranh hoa hướng dương hoàn chỉnh hiện ra trước mặt Quỳ, trong bức tranh kia ánh mặt trời chiếu sáng tràn ngập góc tường, một gốc hoa hướng dương hiện ngang mà đứng, đoá hoa vàng hướng về vàng thái dương, tươi đẹp rực rỡ, hình dáng tròn đầy, nhan sắc phóng túng làm cho trước mắt người ta sáng ngời.

La Tiểu Sanh lòng đầy chờ mong nhìn Quỳ, cô đương nhiên hy vọng Quỳ có thể cảm thụ được dụng tâm trong bức tranh của cô, nhưng Quỳ lại trầm tư, không nói một lời nào cả.

“Sao vậy?” Cô nhin không được hỏi.

“Tranh em vẽ đẹp lắm.” Quỳ nói.

Khuôn mặt hấn không cười, làm cho lòng La Tiểu Sanh có chút rầu rĩ, “Anh không vui sao?”

“Không, anh rất vui.” Quỳ quay đầu lại nhìn cô, bàn tay phủ trên đỉnh đầu cô, “Từ bức tranh anh có thể nhìn thấy em đang rất hạnh phúc.”

Mặt La Tiểu Sanh bởi vì câu này mà đỏ lên, đúng vậy, hiện tại cô thật hạnh phúc, mà tất cả hạnh phúc này, đều là hấn mang lại cho cô, cô đưa tất cả hạnh phúc đó vào trong bức tranh, hy vọng hấn có thể nhìn thấy được.

“Tiểu Sanh, nhưng mà một bức tranh đẹp không phải chỉ có hạnh phúc là đủ, tựa như nhân sinh, không thể nào chỉ có hạnh phúc là được.”

La Tiểu Sanh hơi kinh ngạc vì lời nói của Quỳ, “Hạnh phúc không tốt sao? Vì sao anh lại nói như vậy?”

Quỳ nhìn cô thật lâu, trong đôi mắt đen cất chứa thâm ý, “Trên thế giới này, nếu không có ưu thương thì làm sao có hạnh phúc đây?”

Trên thế giới này, không có ưu thương thì làm sao có hạnh phúc? Cũng giống như không có đen thì làm sao có thể có trắng, không có xấu làm sao có thể có tốt, không có ngắn làm sao biết được bao nhiêu là dài?

Quỳ nói không sai, nhưng La Tiểu Sanh lại cảm nhận được trong lời ấy có kín đáo ẩn dấu ý tứ nào đấy, hấn không thể nói ra thành lời được. Rót cục hấn muốn nói gì với cô đây?

La Tiểu Sanh mơ hồ không hiểu rõ.

Từ đó về sau, mỗi khi mặt trời lặn, La Tiểu Sanh như trước cùng Quỳnh một chỗ, bọn họ nắm tay nhau, dường như có những lời nói không thể thốt ra, ánh mắt cứ chăm chú nhìn nhau.

Mà vào những lúc Quỳnh không có cách nào để xuất hiện vào ban ngày, La Tiểu Sanh sẽ ôm bức tranh mình vẽ, ngắm nhìn thật kỹ, suy nghĩ thật lâu, trong đầu cô luôn hồi tưởng về câu nói kỳ quái kia của Quỳnh — trên thế giới này, nếu không có ưu thương, làm sao có hạnh phúc?

Cô cứ suy nghĩ, suy nghĩ, từ tháng tám sang đến tháng chín.

Một ngày khi cô ở trong sân ngắm người trước bức tranh, một chiếc lá của cây tử đằng ở cách vách bay xuống, vừa lúc dừng ở bên chân cô.

La Tiểu Sanh cúi người nhặt chiếc lá lên, phát hiện nó đã úa vàng, trong tay là một chiếc lá khô không còn sinh mệnh. Một khắc đó lòng cô bỗng nhiên trĩu nặng một nỗi bất an.

Lúc tối đến, La Tiểu Sanh âm thầm quan sát Quỳnh.

Quỳnh phát hiện thấy cô là lạ, “Sao vậy?”

“..... Gần đây tình cảm của cây tử đằng với cây anh đào có tốt không?”

Khi không cô lại hỏi vậy, Quỳnh cảm thấy rất kỳ quái, “Bọn họ vẫn tốt lắm, làm sao vậy?”

“Hôm nay em ở trong sân nhìn thấy phần cây tử đằng lan sang bên tường mình lá có chút úa vàng, cho nên hơi lo lắng cho nó.” La Tiểu Sanh nói, khoé mắt lại thăm quan sát Quỳnh.

Nụ cười của Quỳnh chợt cứng ngắc, sau đó lại làm như không chút để ý nói, “Mùa thu đến rồi, chuyện này cũng bình thường thôi.”

Lời nói của hần giống như một viên đá, làm cho trong lòng La Tiểu Sanh nổi lên một trận gợn sóng, cô vội vã hỏi, “Vậy đến lúc đông đến, chẳng lẽ nó sẽ bị chết héo sao?”

Biểu tình của Quỳnh có chút kinh ngạc, một lát sau hần an ủi nói, “Em yên tâm, cây tử đằng là thực vật thân gỗ, đến mùa xuân sang năm còn có thể nở hoa lại mà.”

Thân gỗ? La Tiểu Sanh cúi đầu, bất an trong lòng càng mãnh liệt.

“Còn anh thì sao?” Cô cố lấy dũng khí ngẩng đầu lên, đôi môi bị răng cắn đến trắng bệch.

Quỳnh nhìn cô, con ngươi trầm xuống, làm cho trái tim La Tiểu Sanh theo đó cũng trầm theo.

“Tiểu Sanh, anh không muốn gạt em.” Quỳnh nói.

Trong một khắc đó, cô cảm giác nhiệt độ thân thể dường như bị rút đi, tay La Tiểu Sanh cũng trở nên lạnh lẽo.

“Anh gạt em.” Cô nói, đôi mắt loé lên, không hề tức giận.

“Tiểu Sanh.....” Quỳnh vươn tay muốn ôm cô, nhưng khi gần chạm vào thì bị cô gạt ra.

“Nói cho em biết, vừa rồi là anh đã gạt em!” La Tiểu Sanh rít lên, ánh mắt cũng đỏ hoe.

Quỳnh nhìn cô, ánh mắt đau đớn không thể lừa gạt ai được.

“Nhất định sẽ có cách đúng không? Em có thể tìm ông lão đã bán hạt giống cho em, ông ấy nhất định sẽ có cách, nhất định.....” La Tiểu Sanh giống như bị điên, không ngừng lẩm bẩm.

“Vô dụng, Tiểu Sanh.” Lời nói của Quỳnh đã đập tan hy vọng duy nhất của cô.

“Anh gạt em!”

Giọng nói của cô mang theo nước mắt, làm cho trái tim Quỳnh cũng đau đớn theo “Xin lỗi.” Hần chỉ có thể nói như vậy.

“Em không cần, em không cần xin lỗi!” Không chỉ có nhiệt độ thân thể, ngay cả khí lực cũng giống như bị rút đi, toàn thân cô xụi lơ, ngã trên mặt đất, “Mau nói anh gạt em đi! Nói là anh sẽ không có việc gì cả! Nói anh vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa em! Nói đi! Nói đi! Van xin anh..... Van anh hãy nói cho em biết đó không phải là sự thật.....” Tiếng la của cô dần biến thành van xin, van xin lại biến thành nức nở, từng chút từng chút một hoà vào đêm tối.

Đây là lần đầu tiên La Tiểu Sanh biết được hương vị của nước mắt, rất mặn, rất đắng.....

“Xin lỗi, thật xin lỗi.....” Quỳ ôm chặt lấy cô, thanh âm run rẩy.

“Không phải anh đã nói sẽ ở bên cạnh em sao? Vì cái gì anh lại rời bỏ em? Vì cái gì.....” Cô ở trong ngực hắn mà khóc, giống như muốn khóc cho hết nước mắt của cuộc đời này.

Trước đây cho dù có gặp bất cứ khó khăn gì, cô cũng chưa từng khóc, nhưng lần này, người phải rời xa cô lại là Quỳ, là cây hoa hướng dương ở trong lòng cô, loại thống khổ giống như cây bị nhổ tận gốc làm cô không thể chịu đựng nổi.

Có đôi khi, nước mắt tồn tại, là vì để chứng minh bị thương không phải là một hồi ảo giác.

Ai ai cũng biết, giao mùa giữa hạ và thu là khoảng thời gian thời tiết thất thường nhất, trời khi quang khi mưa, làm cho người ta cảm thấy khó chịu vô cùng. Sau đó gió thu nổi lên, đem hơi nóng mùa hạ từng chút một thổi đi, không trung dần trở nên trong lành, phóng tầm mắt lên đó, lòng người cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Khi biết được thời điểm Quỳ phải rời đi, La Tiểu Sanh xác thực có một khoảng thời gian vô cùng hối hận, thậm chí khi mặt trời xuống núi cô liền trốn vào trong phòng, không muốn đối mặt với Quỳ. Nhưng Quỳ luôn có cách để xuất hiện trước mặt cô, lặng lẽ ở bên cô, nhìn cô.

Vào những lúc ở chung trầm mặc như vậy, La Tiểu Sanh thường không tránh được lại nhớ đến ngày bọn họ quen biết nhau, trong đầu đều là khuôn mặt mỉm cười của Quỳ, muốn xoá bỏ nhưng không thể được. Có một ngày trong lúc cô lại lâm vào ký ức xa cũ, hai tay bỗng nhiên bị nắm lấy.

“Tiểu Sanh, đừng trốn tránh nữa.”

Trốn tránh? Cô thật là đang trốn tránh sao?

“Vì sao lại rời bỏ em?” Cô rơi một giọt lệ, ánh mắt thống khổ vô cùng.

“Có lẽ anh sẽ rời em đi.” Quỳ nắm chặt tay cô, “Nhưng mà, chỉ cần anh vẫn còn trên đời này một ngày, liền tuyệt đối sẽ không buông tay em. Cho nên, đừng đem hạnh phúc nghỉ ngơi xa xôi đến vậy, có được không?”

Tay cô nằm trong tay hắn, nhìn ánh mắt chân thành tha thiết kia, La Tiểu Sanh bỗng nhiên hiểu được, trước kia cô thường nghĩ rằng hạnh phúc rất xa vời, chỉ sợ bản thân mình sẽ không nắm bắt được, lại không biết con người ta vào thời điểm gặp được hạnh phúc, nắm lấy được nó kỳ thật còn cần phải có dũng khí nhiều hơn so với việc thừa nhận thống khổ.

Hiện tại cô rất cần dũng khí như vậy.

“Cùng bên nhau, được không?” Quỳ nói.

Cô nâng mắt lên, nhìn thẳng vào Quỳ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên kiên định, “Được!”

Rốt cục mùa thu cũng đến, giữa đầu ngẩng nhìn sự bình lặng dần lan toả trên không trung, lòng La Tiểu Sanh cũng dần trở nên bình tĩnh, cuối cùng cô cũng hiểu được, tình yêu không cần thiên trường địa cửu, có được nó thì dù khoảng khắc cũng sẽ trở thành vĩnh hằng. Chỉ cần giờ phút này bọn họ ở bên nhau, quý trọng mỗi giây phút nắm lấy tay nhau, thì mỗi một giây cũng sẽ biến thành một năm ánh sáng.

Vứt bỏ tương lai không thể biết trước được, bọn họ càng trở nên thân mật khăng khít hơn, nắm lấy tay nhau đi trên con đường mòn đầy lá khô, chăm chú nhìn nhau trong tiếng xột xoạt thanh thúy, sau đó, mỉm cười.

La Tiểu Sanh bỗng nhiên nhớ đến câu nói kia của Quỳ — không có ưu thương, làm sao có được hạnh phúc?

Bây giờ cô mới hiểu được hàm nghĩa trong câu này, sau khi trải qua ưu thương, bọn họ càng trở nên quý trọng mỗi ngày được ở bên nhau, ngay cả một ánh mắt cũng ghi nhớ trong lòng, thật lâu không thể tiêu tan.

Cả mùa thu, La Tiểu Sanh đều đắm chìm trong tư vị hạnh phúc, mãi cho đến khi gió bắc thổi chiếc lá từ đàng khô khốc cuối cùng rơi xuống, dây từ đàng khô héo triền miên trên cành đào trụi, không có chút ý tứ muốn buông tha nào cả.

Cả khoảnh sân như một bức tranh bị lấy đi tất cả màu sắc, chỉ để lại một thân cây màu vàng tiêu điều còn ương ngạnh chống đỡ ngay tại góc tường.

La Tiểu Sanh có thể rõ ràng cảm giác được, Quỳ càng ngày càng trở nên... tái nhợt. Hắn ngồi ở chiếc ghế mà bà ngoại đã từng nằm kia, rất ít khi đứng lên đi lại. Nhưng nụ cười kia chưa từng mấy may suy giảm, hắn vẫn như trước nắm chặt tay cô, nói với cô câu nói mà cả đời đều muốn nói, “Tiểu Sanh, anh là của em.”

Mỗi khi nghe câu đó, cho dù tim như bị dao cắt, La Tiểu Sanh không hiểu sao vẫn cảm thấy ấm áp.

“Em có cái này cho anh, anh chờ chút!” La Tiểu Sanh đi vào trong buồng, khi đi ra, trong tay cô cầm một cái bao vải to màu trắng.

“Đây là cái gì?” Quỳ nằm trên ghế hỏi.

“Quà tặng.” Nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của Quỳ, trong lòng La Tiểu Sanh có chút thoả mãn nho nhỏ, “Muốn biết đó là gì không? Mau mở ra xem đi.”

Mảnh vải bị lật ra, một bức tranh hoa hướng dương nở hiện ra trước mắt Quỳ.

“Đây là.....”

“Em đã chỉnh sửa thật lâu, hi vọng anh sẽ thích.” Đúng vậy, mấy ngày nay, chỉ cần những lúc Quỳ không có mặt, cô liền sửa đi sửa lại bức tranh này, toàn bộ sức lực cô đều dồn cho nó, chỉ vì hi vọng có một ngày có thể đưa cho hắn.

Ngón tay gầy gò của Quỳ lướt qua bức tranh, trong mắt toả ra một thứ ánh sáng rực rỡ, “Anh rất thích, thật sự rất thích.....”

“Nếu anh thích, em sẽ thường xuyên vẽ thật nhiều tranh tặng anh.”

Quỳ bật cười, “Ngốc nghếch, vẽ nhiều như vậy để làm chi chứ?”

“Anh không thích sao?”

“Anh đương nhiên thích.....” Lúc hắn nói ra những lời này, một cơn gió mạnh chợt thổi vào tít sâu, làm cho vài cánh hoa hướng dương rơi xuống.

“Anh đã thích, em đương nhiên phải vẽ rồi!” Cô chuyển ánh mắt về phía Quỳ, cố gắng mỉm cười.

“Em có thể vẽ bức khác..... em..... tranh em vẽ đẹp như vậy.....”

“Không, em chỉ vẽ mình anh là đủ rồi.”

“Anh cũng không thể suốt đời để em vẽ tranh được.....”

Cánh hoa vàng óng rơi xuống, lại bị gió cuốn lên, tung bay khắp trời, rơi xuống tóc La Tiểu Sanh. “Em không thèm nghe lời anh đâu!” Chỉ trong lúc này thôi, cô muốn được tùy hứng một lần ở trước mặt hắn.

“Ngốc quá.....” Từ lúc hắn biết cô, thì cô đã là một cô gái ngốc nghếch như vậy, vô luận trong lòng có bao nhiêu khổ cũng không chịu nói ra, ngay cả nước mắt cũng không hề rơi dù chỉ là một giọt.

“Tiểu Sanh, tại sao lại lạnh như vậy.....”

“Để em ôm anh, anh sẽ không bị lạnh nữa.” Cô buông bức tranh ra, cúi người ôm lấy hắn, ôm thật chặt.

“Không lạnh nữa.....” Giọng nói của Quỳnh ngày càng suy yếu, “Sao bỗng nhiên anh lại thấy mệt mỏi như vậy.....”

“Đừng ngủ, anh còn chưa xem xong tranh mà.....” Một giọt nước mắt nóng bỏng rơi trên cổ hắn.

“Tiểu Sanh..... Em đang khóc sao?”

Cô vội vàng lau khô nước mắt trên hai má, “Nào có? Là Tiểu Sanh em trước nay chưa bao giờ khóc cả!”

Hắn suy yếu cười, “Vậy sao anh lại..... nhớ rõ hình như em đã khóc trước mặt anh mấy lần rồi ấy nhỉ?”

“Là anh nhớ lầm thôi.” Cô cố nuốt sự chua xót trong cổ họng xuống.

“Gần đây trí nhớ anh thật kém..... lại còn luôn mệt mỏi rồi..... để anh ngủ một lát là được rồi.....” Hắn nhắm mắt lại.

Gió lại nổi lên, bên tai truyền đến tiếng cành khô đứt gãy.

Chiếc ghế mây trước mắt trống không.

Là Tiểu Sanh nhắm mắt lại, “Vậy anh phải tỉnh dậy sớm một chút, biết không?”

Những lời nói này tan vào trong gió, theo những cánh hoa tung bay đầy trời.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-trong-hoa-huong-duong>